

ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΕΤΟΣ ΙΣΩΝ ΕΥΚΑΙΡΙΩΝ ΓΙΑ ΟΛΟΥΣ (2007)

ΠΡΟΣΥΝΕΔΡΙΟ ΚΕΚ – ΙΝΕ/ΓΣΕΕ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΥΣΗ ΚΑΙ ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΤΙΚΕΣ ΟΡΓΑΝΩΣΕΙΣ ΤΟ ΔΙΚΑΙΩΜΑ ΣΤΗΝ ΕΡΓΑΣΙΑ 23-25 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 2007

(Τόπος: ΑΘΗΝΑ, Πολυχώρος ΑΘΗΝΑΪΣ)

WORKSHOP 10

Θέμα: «Καθεστώς και Δικαιώματα Προσφύγων»

ΚΥΡΙΑΚΗ, 25 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 2007- ΩΡΑ:10:35´

ΣΥΝΤΟΝΙΣΤΡΙΑ: ZIAD ADAMS

ΠΑΡΟΝΤΕΣ: Ζαγλουλ Ησσαμ, Hajyiaha Ardullh, Βασίλης Παπαδόπουλος, Ziad Adams, Νταούντ Σεϊχ, Shine Abdullah Gruwze, Omar Ibrahim Osman, Abdi Gedi Diriye, Χρήστος Ροσσέν, Yousef Azer, Μάρκος Παπακωνσταντής, Μοαβία Αχμέτ, Chadi Ayoubi, Anwar Iqbal, Γαντούρ Μασσούνα, Αργαλιώτης Κώστας, Τσέλα Έρνεστ, Λιλιάννα Σαλιέι.

ΣΥΝΤΟΝΙΣΤΗΣ (ZIAD ADAMS): Καλημέρα σας, με μεγάλη χαρά είμαι μαζί σας αλλά προτιμώ να μιλάω στα αγγλικά, γιατί υπάρχουν άλλα παιδιά που δεν ξέρουν τα ελληνικά καλά, για να καταλαβαίνουν.

(συνεχίζει μεταφραζόμενος): Ο Άνταμ Ζία είναι ο Πρόεδρος ενός από τους Συλλόγους Σουδανών Προσφύγων στην Ελλάδα, είναι πολύ χαρούμενος που βρισκόμαστε σήμερα εδώ. Η μετάφραση, όπως καταλαβαίνετε, θα είναι αρκετά ελεύθερη. Είναι χαρούμενος που μαζευτήκαμε σήμερα εδώ για να συζητήσουμε τα προβλήματα των προσφύγων. Είναι πολύ σημαντικό οι πρόσφυγες να ενωθούν, έτσι ώστε να ακουστούν οι θέσεις τους για τα προβλήματά τους.

Οι πρόσφυγες είναι άνθρωποι που ήρθαν στην Ελλάδα μετά από ένα μακρύ ταξίδι από τις χώρες τους εδώ και ζητούν να βρουν προστασία εδώ, η οποία δεν τους παρέχεται, δεν τους προσφέρεται. Προσπαθώντας οι πρόσφυγες να περάσουν τα σύνορα, εφόσον το καταφέρουν, γιατί πολύ συχνά οι αρχές τους διώχνουν έξω από τα σύνορα, βρίσκονται στη θέση να κρατούνται με διάρκεια κράτησης που φτάνει τους τρεις μήνες. Κατά τη διάρκεια αυτή της κράτησής τους, δεν μπορούν σαν αιτούντες άσυλο, να πληροφορηθούν τα δικαιώματά τους.

Ερχόμενοι στην Ελλάδα, οι πρόσφυγες δεν έχουν καμία νομική υποστήριξη από πουθενά, δεν μπορούν επίσης να πουν και να ακουστούν, για να αναφέρουν την ιστορία για την οποία έχουν φύγει από την πατρίδα τους και για την οποία έχουν διωχθεί από την πατρίδα τους. Συνήθως, από τα σύνορα που κρατούνται, τους δίνεται μία απόφαση, ένα χαρτί ενός μηνός, απόφαση απέλασης με δικαίωμα να αναχωρήσουν σε ένα μήνα από την Ελλάδα και με το οποίο τους λένε να έρθουν στην Αθήνα. Ερχόμενοι στο Αλλοδαπών της Αθήνας, βρίσκουν προβλήματα γιατί κατ' αρχήν τους ζητάνε συμβόλαιο σπιτιού, για να αποδείξουν πού μένουν, έτσι ώστε να κάνουν αίτηση για άσυλο.

Κατά τη διάρκεια της συνέντευξης που ακολουθεί την αίτηση για το άσυλο, η συνέντευξη γίνεται από έναν μεταφραστή, ο οποίος ζητάει να προσκομιστούν έγγραφα από την πατρίδα τους, για να αποδείξουν ότι διώκονται ή έχουν πρόβλημα στην πατρίδα τους, τα οποία έγγραφα λόγω της κατάστασής τους και όπως έχουν φύγει από τις πατρίδες τους, δεν μπορούν να τα έχουν.

Συχνά κατά τη διαδικασία εξέτασης του ασύλου, η διαδικασία σταματάει για διάφορους λόγους, είτε για το συμβόλαιο του σπιτιού, είτε για

το ότι η συνέντευξη δεν έχει προχωρήσει κανονικά. Οι πρόσφυγες δεν ενημερώνονται για τα δικαιώματά τους, δεν τους παρέχεται καμία κοινωνική και καμία νομική υποστήριξη. Οι οργανώσεις που ασχολούνται με τα δικαιώματα των προσφύγων και με την υποστήριξη τους, πρέπει να προσπαθήσουν περισσότερο για την υποστήριξη τους. Κατά τη διάρκεια δε της συνέντευξης για την αίτησή τους για άσυλο, αυτή γίνεται χωρίς παρουσία δικηγόρου και χωρίς να έχουν καμία δυνατότητα νομικής υποστήριξης.

Και όσοι καταφέρνουν να μπουν στη διαδικασία και παίρνουν ροζ κάρτα, περιμένουν για την οριστική απόφαση περίπου στα 4 χρόνια και στο τέλος αυτή καταλήγει σε μία αναιτιολόγητη απόρριψη της αίτησής τους. Η πρακτική αυτή παραβιάζει τα δικαιώματα ανθρώπων οι οποίοι έχουν έρθει από πατρίδες με εμφύλιο πόλεμο ή έχουν υποστεί ήδη διωγμούς και όλη αυτή η πρακτική παραβιάζει τα δικαιώματά τους.

Αυτό που χρειάζονται οι πρόσφυγες, είναι κατά την είσοδό τους στην Ελλάδα, στα σύνορα, οι αρχές να μπορούν να ξεχωρίσουν τους παράνομους μετανάστες από τους πρόσφυγες που έρχονται στην Ελλάδα, έτσι ώστε να παρέχεται κοινωνική υποστήριξη στους πρόσφυγες από ειδικευμένο προσωπικό. Ζητούμε πραγματικό σεβασμό μας, σαν ανθρώπινα όντα, αξιώνοντας την ελευθερία μας. Ζητούμε να σταματήσει η πρακτική της διακοπής της διαδικασίας ασύλου, για όσους ανθρώπους φεύγουν από την Ελλάδα, πηγαίνουν στην Ευρώπη και επιστρέφουν στην Ελλάδα, με βάση τον κανονισμό της Συνθήκης του Δουβλίνου.

Αυτό που απαιτείται, είναι η διαδικασία για την αίτηση του ασύλου να γίνεται σωστά, απαιτούμε η συνέντευξη να γίνεται με κανονικό, σωστό μεταφραστή, να υπάρχει ειδικευμένο προσωπικό το οποίο να εξετάζει τους ισχυρισμούς για βασανιστήρια και διώξεις στην πατρίδα μας. Και γενικά,

απαιτούμε μία δίκαιη και αποτελεσματική διαδικασία για την εξέταση του αιτήματος ασύλου.

Θέλω να απευθύνω ένα ερώτημα, γιατί όσοι πρόσφυγες έρχονται από τα σύνορα, συσσωρεύονται στην Ομόνοια, χωρίς να είναι ο κατάλληλος τόπος. Γιατί οι άνθρωποι που έρχονται από τον Τρίτο Κόσμο συσσωρεύονται στην Ομόνοια, με αποτέλεσμα τον αποκλεισμό τους από κάθε δικαίωμα και ένταξη, γιατί η πολιτεία δεν δίνει προστασία στους πρόσφυγες, γιατί δεν φτιάχνει χώρους κράτησης, γιατί δεν βοηθάει στην ένταξή τους στην κοινωνία, ως άνθρωποι που έρχονται από χώρες προβληματικές του Τρίτου Κόσμου.

Ευχαριστούμε και ζητούμε τη βοήθεια σας και τις προτάσεις σας, έτσι ώστε οι πρόσφυγες στην Ελλάδα να βρουν ένα καταφύγιο, έτσι ώστε να γλιτώσουν τη δεύτερη τραγωδία, η πρώτη τραγωδία είναι αυτή στις χώρες από τις οποίες έφυγαν και η δεύτερη τραγωδία είναι αυτή που ζουν στην Ελλάδα, ερχόμενοι.

Β.ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ: Ευχαριστούμε τον Adam Ziad, λέγομαι Βασίλης Παπαδόπουλος, είμαι από την Ομάδα για τα Δικαιώματα των Προσφύγων και Μεταναστών. Θα μιλήσω κι εγώ στα αγγλικά, αν υπάρχει κάποιος να μεταφράζει μετέπειτα, καλό θα ήταν, για να βοηθήσω περισσότερο τους πρόσφυγες που είναι εδώ στο τραπέζι.

(συνεχίζει μεταφραζόμενος)

Η διαδικασία για το άσυλο είναι όπως την περιέγραψε ο κ. Άνταμ και ότι ο πρώτος νόμος προέρχεται από τη διαδικασία στη Γενεύη, τη Συνθήκη της Γενεύης μετά το Β' Παγκόσμιο Πόλεμο. Και λέει ότι όποιος άνθρωπος φεύγει από τη χώρα του για λόγους πολιτικού διωγμού, μπορεί να ζητήσει άσυλο σε οποιαδήποτε χώρα και αυτό το άσυλο να εξεταστεί δίκαια και να

μην απελαθεί.

Οποιοσδήποτε κάνει αίτηση για άσυλο στην Ελλάδα, θα πρέπει σύμφωνα με το νόμο να καταθέτει αυτή την αίτηση στην Αστυνομία, η αρμόδια αρχή είναι η Αστυνομία. Αυτή δεν είναι η πραγματική κατάσταση, κάθε αρχή θα πρέπει να μπορεί να λάβει αυτή την αίτηση, αλλά ουσιαστικά αυτό δεν συμβαίνει στην Ελλάδα αυτή τη στιγμή.

Η συνέντευξη θα πρέπει να γίνεται από την εκάστοτε αστυνομική αρχή, μαζί με μεταφραστή που θα μιλάει τη γλώσσα αυτού που ζητάει το άσυλο και θα πρέπει να υπάρχει και ενημέρωση των δικαιωμάτων του ατόμου κατά τη διαδικασία. Θα πρέπει αυτός που κάνει την αίτηση να δώσει και τα δακτυλικά αποτυπώματα και όλα τα νομικά χαρτιά που έχει. Αυτή είναι η πρώτου βαθμού διαδικασία που κάνει ο πρόσφυγας και κρίνεται από την αστυνομική αρχή.

Η πραγματική κατάσταση είναι ότι δεν υπάρχει αστυνομική αρχή, υπάρχει μόνο ο μεταφραστής, δεν υπάρχει κάποιος άλλος, ο οποίος δεν παίρνει πραγματική συνέντευξη, απλά ρωτάει τον πρόσφυγα 2-3 πράγματα και αυτός ο ίδιος μεταβιβάζει ουσιαστικά την πληροφορία στον αστυνόμο μετά. Οι περιπτώσεις αποδοχής αυτής της αίτησης είναι μηδαμινές, 99,9% απορρίπτονται και πέρυσι υπήρχε μόνο μία αποδεκτή αίτηση για άσυλο.

Κανονικά θα έπρεπε οι αιτήσεις να γίνονται στα σύνορα, αλλά αυτό δεν συμβαίνει. 99% των αιτήσεων γίνονται στο Αστυνομικό Τμήμα, δηλαδή κατατίθεται η αίτηση στην Αθήνα πια, και την ώρα της αίτησης δεν παίρνεις κάποιο χαρτί πίσω, τους το δίνουν ένα μήνα μετά που τους λένε να ξαναγυρίσουν. Και τότε τους δίνουν τη ροζ κάρτα.

Συνήθως, όταν υπάρχει αρνητική απάντηση δεν τους καλούν να επιστρέψουν. Αν περάσουν στο δεύτερο βαθμό εξέτασης της αίτησής τους, τα

πράγματα είναι λίγο καλύτερα. Υπάρχει μία επιτροπή από ειδικούς, μαζί με τους αστυνόμους αλλά και κάποιους ανεξαρτήτους δικηγόρους. Αυτή η επιτροπή κάνει μία πραγματική συνέντευξη ναι μεν, αλλά η απόφαση παίρνεται από τον Υπουργό Δημόσιας Τάξης.

Μόνο 20-30 περιπτώσεις το χρόνο δέχονται μία θετική απάντηση και αυτό είναι το κατώτερο ποσοστό αποδοχής αιτήσεων σε όλη την Ευρώπη. Φτάνουν στο δικαστήριο μόνο οι αιτήσεις οι οποίες έχουν ισχυρά τεκμήρια, στο αρμόδιο ανώτατο δικαστήριο στην Ελλάδα, που είναι και το πιο ακριβό και μόνο οργανώσεις που υποστηρίζουν πρόσφυγες μπορούν να τους βοηθήσουν να πάνε σ' αυτό το δικαστήριο. Αυτό το δικαστήριο είναι φυσικά το καλύτερο δικαστήριο στην Ελλάδα, υποστηρίζει πολύ τους πρόσφυγες, αλλά μόνο αν μία οργάνωση δεχτεί να τους βοηθήσει, μπορούν να βρουν το δρόμο γι' αυτό το δικαστήριο, δεν υπάρχει άλλος τρόπος. Μόνο αν μία οργάνωση προσφύγων τους βοηθήσει, θα καταφέρουν να φτάσουν εκεί, είναι από τα καλύτερα δικαστήρια με θετική στάση για τους πρόσφυγες.

30 – 40.000 αιτήσεις οι οποίες εκκρεμούν, πάρα πολλές απ' αυτές δεν φτάνουν σε μία τελική απάντηση, εξ αιτίας του ότι διακόπτονται, είτε επειδή ο άνθρωπος ο οποίος περιμένει απάντηση φεύγει για μία άλλη χώρα, καθότι δεν μπορεί να λύσει το θέμα εδώ, είτε ο τόπος διαμονής που έχει δηλώσει στην Αστυνομία αλλάζει, γιατί μετακινείται προς ένα άλλο σημείο. Δεν τον βρίσκουν και έτσι ουσιαστικά απορρίπτουν την αίτηση.

Συνήθως υπάρχει ένας κανονισμός ο οποίος λέει ότι οι χώρες υποδοχής των προσφύγων είναι η Ελλάδα, η Ισπανία, η Μάλτα, η Κύπρος, οι οποίες δέχονται την πλειοψηφία των προσφύγων, και συνήθως φεύγοντας απ' αυτές τις χώρες πάνε στις κεντρικές ευρωπαϊκές χώρες, ο κανονισμός όμως λέει ότι θα πρέπει η χώρα που τους υποδέχτηκε πρώτα, ουσιαστικά να εξετάσει την

αίτησή τους για άσυλο. Και γι' αυτό το λόγο, πολλές φορές επιστρέφουν σ' αυτή τη χώρα. Τους διώχνουν δηλαδή και επιστρέφουν σε μία από τις χώρες αυτές.

Στην αρχή αυτό δεν συνέβαινε πάρα πολύ, αλλά τώρα τελευταία συμβαίνει όλο και περισσότερο. Συμβαίνει τώρα όλο και πιο συχνά, ακόμα και σε ανθρώπους που δεν έχουν υποβάλει αίτηση ασύλου στην Ελλάδα, αλλά απλά αποδεικνύεται ότι έχουν περάσει από την Ελλάδα, απλά και μόνο επειδή αυτό προβλέπεται από τη σύμβαση του Δουβλίνου.

Δεν υπάρχει καμία κοινωνική υποστήριξη, η μόνη υποστήριξη που υπάρχει είναι κάποια προγράμματα του ΟΑΕΔ για την εκμάθηση της ελληνικής γλώσσας, αλλά δεν υπάρχει καμία κοινωνική υποστήριξη σε θέματα στέγασης ή εργασίας.

Ειδικά για τα άτομα που είναι κάτω των 18 και έρχονται στην Ελλάδα χωρίς τους γονείς τους, δεν υπάρχει καμία μέριμνα. Μόνο 50 άτομα σε όλη την Ελλάδα μπορούν να βρουν ένα σπίτι, αλλά αυτά που έρχονται είναι χιλιάδες.

Αυτή ήταν η νομική και η πραγματική κατάσταση, την οποία περιέγραψε και ο Άνταμ νωρίτερα. Οι προτάσεις έχουν να κάνουν κυρίως με τα σύνορα και το κύριο πρόβλημα εντοπίζεται στα σύνορα, στα νησιά και στον Έβρο. Οι περισσότεροι φτάνουν με καράβια, κολυμπώντας και κυρίως στον Έβρο με μικρά πλαστικά σκάφη. Βασικό αίτημα λοιπόν είναι να ενισχυθεί η βοήθεια στα σύνορα και όχι στην Αθήνα. Και η απάντηση του γιατί πολλοί άνθρωποι καταφτάνουν στην Αθήνα και ιδιαίτερα στην Ομόνοια, είναι γιατί ακόμα και η ίδια η Αστυνομία τους στέλνει εκεί και εκεί μπορούν να βρουν και κάποια υποστήριξη από άλλους ανθρώπους. Η κατάσταση είναι κυρίως από παλιά εργοστάσια, τα οποία μετατρέπονται σε ανεπίσημα hostels

και εκεί μπορούν να κοιμηθούν 50 άτομα.

Είναι βασικό λοιπόν, να υπάρχει βοήθεια στα σύνορα, γιατί οι συνθήκες είναι πολύ κακές. Τους κρατούν από ένα διάστημα μιας βδομάδας μέχρι ένα μήνα και μετά αυτούς τους ανθρώπους τους στέλνουν στην Αθήνα.

Η Ε.Ε. έχει δώσει κάποια λεφτά για κέντρα κράτησης, έχουν ανοίξει δύο κέντρα κράτησης στον Έβρο και στη Σάμο. Δεν είναι μέρη ουσιαστικά για βοήθεια και υποστήριξη, είναι απλά μέρη όπου κρατούνται. Και αυτό ακολουθεί μία γενικότερη ευρωπαϊκή πολιτική, η οποία θέλει να κρατάει τους μετανάστες και τους πρόσφυγες έξω από την Ευρώπη. Η πρόταση είναι αντί να υπάρχουν κέντρα κράτησης των προσφύγων, να υπάρχουν κέντρα υποστήριξης με τα ίδια λεφτά και οι οργανώσεις να δώσουν χρήματα στο να κατοχυρωθούν προγράμματα ουσιαστικής υποστήριξης.

Η επόμενη πρόταση αφορά την επανεξέταση της Συνθήκης του Δουβλίνου, όπου ουσιαστικά η κεντρική Ευρώπη δέχεται λίγους μετανάστες και πρόσφυγες, ενώ οι χώρες που βρίσκονται στα σύνορα δέχονται πολύ περισσότερους. Βέβαια, οι χώρες αυτές δεν έχουν την κατάλληλη υποδομή και κατευθύνονται προς το κέντρο. Η κεντρική Ευρώπη τους διώχνει βάσει αυτής της Συνθήκης και η πρόταση έχει να κάνει με το να μπορούν όλες οι χώρες να δέχονται αιτήσεις, ανεξάρτητα από το πού κάποιος εγκαταστάθηκε ή πέρασε πρώτα.

Είναι σημαντικό που ανάμεσά μας υπάρχουν και κάποιοι άνθρωποι που έχουν τη ροζ κάρτα αυτή τη στιγμή. Η συζήτηση αυτή αποκτά νόημα, καθώς πρέπει να οργανωθούμε για να εξασφαλίσουμε ότι ακόμα και από ανάμεσά μας αυτοί οι άνθρωποι πρέπει να βρουν την προστασία σε αυτή τη χώρα.

ΣΥΝΤΟΝΙΣΤΗΣ: Ευχαριστούμε τον κ. Βασίλη, είναι δικηγόρος. Μπορούμε τώρα να ανοίξουμε τη συζήτηση σχετικά με τα όσα ειπώθηκαν από την αρχή

ως το τέλος και θα ήθελα να σας θυμίσω ότι ο τίτλος είναι τα θέματα ασύλου, οι πρόσφυγες και το καθεστώς τους, δυσκολίες και προτάσεις. Κάθε πρόταση που μπορεί να βοηθήσει στα προβλήματα που αναφέρθηκαν από τον Βασίλη, όσον αφορά τον νόμο στην Ελλάδα και τη Συνθήκη της Γενεύης, μπορούμε να ανοίξουμε τη συζήτηση, όποιος από σας θέλει να μιλήσει είναι ευπρόσδεκτος.

Θα ξεκινήσουμε με τον εκπρόσωπο της Σομαλίας, θα μιλήσει για τα προβλήματά τους. Είναι από τη Σομαλία, ο Shine θα μιλήσει για τα προβλήματα των Σομαλών, θα μας δώσει μία μικρή ιδέα για την κατάσταση εκεί, την παραβίαση των δικαιωμάτων και την κατάσταση εδώ στην Ελλάδα.

SHINE ABDULLAH ERUCURE: Καλημέρα σας κυρίες και κύριοι, πρώτα απ' όλα είμαι πολύ ευχαριστημένος που βρίσκομαι σ' αυτή την συνάντηση. Να συστηθώ, το όνομά μου είναι Shine Abdullah Erucure, είμαι από την Σομαλία, είμαι από τους πρόσφυγες που έχουν μεγάλο πρόβλημα στην Ελλάδα. Η Σομαλία είναι μία αφρικανική χώρα και έχει μεγάλο πρόβλημα. Ήρθα στην Ελλάδα σαν πρόσφυγας και έχω μεγάλο πρόβλημα σ' αυτή τη χώρα.

(συνεχίζει μεταφραζόμενος από τον Β. Παπαδόπουλο).

Είναι ο Σίνι από το Σύλλογο Σομαλών Προσφύγων, θέλει να μιλήσει για την κατάσταση στη Σομαλία, η οποία έχει πάρα πολλά προβλήματα, είναι τραγική και από ανθρωπιστικής πλευράς. Οι άνθρωποι από τη Σομαλία που βρίσκονται στην Ελλάδα, έχουν πάρα πολλά προβλήματα, ο κάθε πρόσφυγας θέλει ένα μέρος για να μείνει και για να φάει.

Έχω κι εγώ πρόβλημα προσωπικό με τη Συνθήκη του Δουβλίνου, ήρθα μέσω Ελλάδας, βρέθηκα στη Γερμανία και μετά από τρεις μήνες η Γερμανία μου είπε ότι πρέπει να γυρίσεις πίσω στην Ελλάδα, όπου έχεις δικαιώματα, να μένεις και να εξεταστεί η αίτησή σου για άσυλο. Όταν έφτασα στο

αεροδρόμιο, μου είπαν απλά πήγαινε στην Ομόνοια, για να βρεις κάπου να μείνεις και να βοηθηθείς.

Σας ευχαριστούμε γι' αυτό το Συνέδριο, το οποίο μιλάει για τα δικαιώματά μας και πώς μπορούμε να τα βοηθήσουμε.

ΣΥΝΤΟΝΙΣΤΗΣ: Σ' ευχαριστούμε πολύ Σίνι από τη Σομαλία. Μας είπε την ιστορία του, είναι ένα θύμα από τη Σομαλία και η οδυνηρή του τραγωδία άρχισε στη Γερμανία. Ο χρόνος μας είναι λίγος και το πρόβλημα είναι μεγάλο, η συζήτηση μπορεί να είναι μεγάλη. Καθένας μπορεί να μιλήσει για 5 λεπτά, προσπαθούμε να δώσουμε την ευκαιρία σε όλους.

ΑΧΜΕΤ ΜΟΑΒΙΑ: Εγώ απλώς θα σημειώσω κάποια πραγματάκια, ένα γρήγορο σχόλιο. Πρώτα απ' όλα, θέλω να σημειώσω μερικά σημεία. Είναι παρατηρήσεις. Η πρώτη παρατήρηση είναι ότι μέχρι στιγμής στην Ελλάδα μιλάμε πάρα πολύ για τους μετανάστες, πολύ λιγότερο για τους πρόσφυγες. Αυτό είναι ένα πρόβλημα για τους πρόσφυγες.

Δεύτερον, οι ίδιοι οι πρόσφυγες, η δεύτερη παρατήρηση είναι αυτή, δείχνουν ότι δεν μπορούν να εκφράζουν τα δικά τους προβλήματα, παρά τον μεγάλο αριθμό τους, και δεν μπορούν επίσης να αυτοοργανωθούν. Η μοναδική οργάνωση που λειτουργεί τώρα και είναι σε όλες τις δράσεις μας, είναι η οργάνωση των Σουδανών Προσφύγων, που εκπροσωπείται από τον συνάδελφο και φίλο, τον Άνταμ.

Οι Αφγανοί έχουν ιδρύσει μία οργάνωση η οποία έχει διαλυθεί. Προσπάθησαν στις αρχές του χρόνου στο Sporting, μαζεύτηκαν περίπου 1200 άτομα να ξαναϊδρύνουν αυτό το σχήμα, αλλά δεν έγινε τίποτα μέχρι στιγμής.

Στο Ελληνικό Φόρουμ Μεταναστών πέρασαν τουλάχιστον τρεις ομάδες Αφγανών. Μία από αυτές τις ομάδες αφορά τις γυναίκες, 25 γυναίκες από το Αφγανιστάν, όμως δεν περπάτησε κι αυτή. Υπήρξαν άλλες προσπάθειες από

τους Ιρακινούς και δεν προχώρησαν και αυτή τη στιγμή προσπαθούν οι Σομαλοί, όπως πληροφορήθηκα πριν λίγο, να οργανωθούν και αυτοί, και ελπίζω να πετύχουν αυτή τη φορά.

Τρίτη παρατήρηση είναι ότι ακόμα και αυτές οι προσπάθειες που έχουν γίνει, επικεντρώνουν την προσοχή τους και όλη τη δουλειά τους στην κατεύθυνση να λυθούν κάποιες άμεσες ανάγκες και κυρίως η δουλειά, στέγαση, περίθαλψη και τέτοια πράγματα. Ασχολούνται πάρα πολύ με την ίδια τη διαδικασία, με την κατάστασή τους, με το μέλλον τους.

Η αληθινή κατάσταση είναι ότι προσπαθούν, είναι πραγματικά σε άθλια κατάσταση, πώς να βολευτούν με αυτή την άθλια κατάσταση που βρίσκονται. Δεν έχουν καθόλου δυνατότητα να πάνε παραπέρα. Βέβαια αυτό κάνει πάρα πολύ δύσκολα τα πράγματα.

Τέταρτη παρατήρηση είναι ότι όλες οι δηλώσεις της πολιτικής ηγεσίας σήμερα, με την τελευταία δήλωση της Υπουργού Εξωτερικών Ντόρας Μπακογιάννη, ακόμα και τη δήλωση του Δημάρχου Αθηνών κ. Κακλαμάνη, πριν μία εβδομάδα περίπου, ότι δεν θεωρούν ότι υπάρχουν πρόσφυγες, μιλούν για λαθρομετανάστες στην Ομόνοια. Αυτό είναι πάρα πολύ σημαντικό.

Αυτό τι σημαίνει; Σημαίνει απλούστατα ότι η πολιτική στάση αυτή τη στιγμή αρνείται την ύπαρξη των προσφύγων. Παρ' όλο που υπάρχουν κάποιες διαδικασίες και κάποια χαρτιά. Η επίσημη κατάσταση είναι ως εξής: άσε τους να ταλαιπωρηθούν, να κουραστούν και να τα μαζέψουν και να φύγουν. Η πραγματικότητα όμως, είναι ότι ο αριθμός τους αυξάνεται, προστίθενται και άλλες εθνικότητες, όπως η εμφάνιση πολλών Σομαλών αυτή τη στιγμή και βλέπουμε τώρα οικογένειες και παιδιά κλπ.

Πιστεύω ότι αυτή η κατάσταση πρέπει να είναι στόχος και πρέπει να αλλάξει. Αυτό είναι το πρώτο κατά τη γνώμη μου.

Πέμπτη παρατήρηση και αυτό σε σχέση με τις οργανώσεις τις ΜΚΟ, ότι και αυτοί επικεντρώνουν τη δουλειά τους, τη στήριξη τους και όλα αυτά για τους πρόσφυγες. Η σημαντικότερη αλλαγή που έχει γίνει τελευταία, είναι ότι το Αντιρατσιστικό Κίνημα και κυρίως το Δίκτυο Κοινωνικής Υποστήριξης Μεταναστών και Προσφύγων, έχει αλλάξει και έχει ανεβάσει το θέμα των προσφύγων ως πρώτο θέμα από πέρυσι, και συνεχίζεται μέχρι τώρα. Αυτή η κατάσταση ανάμεσα στις ΜΚΟ συμπεριλαμβάνει και το Ελληνικό Φόρουμ Μεταναστών, δηλαδή οι ίδιοι οι μετανάστες μιλάμε πάρα πολύ λίγο στα πλαίσια του ΕΦΜ για τους πρόσφυγες. Στην πραγματικότητα η παρουσία τους είναι πάρα πολύ λίγη, και χθες ειπώθηκε στο τραπέζι εδώ, ήταν αίτημα και πρόταση ότι οι ίδιοι οι μετανάστες έπρεπε να ασχοληθούν με τους νεοεισερχόμενους. Δηλαδή με τους πρόσφυγες.

Εγώ πιστεύω ότι αυτό είναι πάρα πολύ σημαντικό και είναι ένα πράγμα που πρέπει να αλλάξει μέσα στο ΕΦΜ τουλάχιστον. Βάσει όλων αυτών, πιστεύω ότι το ΕΦΜ, το Αντιρατσιστικό Κίνημα, η Ομάδα Δικηγόρων για τους Μετανάστες και Πρόσφυγες, πρέπει να εντείνουν τη βοήθειά τους, τη στήριξη τους προς τους πρόσφυγες και πιστεύω ότι το σημείο που έπρεπε να ξεκινούν όλοι, είναι να δώσουμε πολύ μεγάλη έμφαση στο θέμα της αυτοοργάνωσης των προσφύγων. Πιστεύω ότι αυτό επείγει, είναι πάρα πολύ σημαντικό κομμάτι.

Ανάμεσα σε όλα αυτά, έχω παρατηρήσει ότι σε σχέση με τους μετανάστες, ότι το θέμα της μετάφρασης και της γλώσσας έχει πολύ μεγάλη σημασία ανάμεσα στους μετανάστες, στους πρόσφυγες. Τέλος, πιστεύω ότι η Ομόνοια είναι πολύ καλό παράδειγμα για να γίνει κάποια συγκεκριμένη δουλειά. Είναι εκρηκτική η κατάσταση στην Ομόνοια, τα πράγματα έχουν ξεφύγει από κάθε έλεγχο. Το θέμα των ναρκωτικών έχει πάρει τεράστιες

διαστάσεις, έχει προστεθεί και το θέμα της πορνείας, το οποίο μεταφέρεται αυτή τη στιγμή από το κέντρο και πάει προς την πλατεία Αμερικής και εξαπλώνεται πέρα από την πλατεία Κολιάτσου. Τα θύματα είναι άνθρωποι πολύ μικρής ηλικίας, ειδικότερα γυναίκες.

Νομίζω ότι το θέμα να φύγουν αυτοί οι άνθρωποι απ' αυτή την κατάσταση και ειδικότερα από την Ομόνοια, με πρώτο αίτημα τη στέγαση των προσφύγων, αποκτά τεράστια σημασία σε αυτή τη φάση. Πιστεύω ότι πρέπει να υπάρχει συστηματική και στοχευμένη πίεση προς τη Νομαρχία, ώστε να χτιστούν κέντρα υποδοχής προσφύγων, γιατί τα περισσότερα προβλήματα πηγάζουν ακριβώς από την έλλειψη στέγασης, αυτό είναι το κύριο ζήτημα, όπως το αντιλήφθηκα εγώ. Αυτό όμως πρέπει να γίνει με την προϋπόθεση, όχι να σταλούν στα σύνορα – είναι πάρα πολύ σημαντικό αυτό – γιατί στο τέλος αυτοί οι πρόσφυγες είναι άνθρωποι, έχουν οικογένειες, έχουν υποχρεώσεις, θέλουν να είναι κοντά στην αγορά εργασίας, έχουν κάποιες ανάγκες με τις δημόσιες υπηρεσίες, με τα νοσοκομεία. Και στο τέλος είναι άνθρωποι που θέλουν να ζήσουν κάποια ζωή.

Επομένως, το θέμα της στέγασης και το θέμα της αυτοοργάνωσης, κατά τη γνώμη μου είναι προτεραιότητα για να θίξουμε το θέμα των προσφύγων. Από κει και πέρα, οι υπόλοιποι με τις δικές τους ιδέες και προτάσεις, και βέβαια προτείνω όλες οι προτάσεις από την Ομάδα Δικηγόρων για τους πρόσφυγες μπορούν να προστεθούν ως προτάσεις απ' αυτό το τραπέζι.

Ευχαριστώ.

ΣΥΝΤΟΝΙΣΤΗΣ: Ευχαριστούμε τον κ. Μοαβία.

Β.ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ: *κάνει μία σύντομη απόδοση στα αγγλικά, των όσων είπε στα ελληνικά ο κ. Μοαβία Αχμέτ.*

Μ.ΠΑΠΑΚΩΝΣΤΑΝΤΗΣ: Καλημέρα, ονομάζομαι Παπακωνσταντής

Μάρκος και εργάζομαι στο ΙΣΤΑΜΕ, είναι το Πολιτικό Ινστιτούτο το ΠΑΣΟΚ, είμαι επιστημονικός συνεργάτης.

Το θέμα με τους πρόσφυγες, όπως πολύ σωστά ανέφερε ο κ. Μοαβία, είναι ότι δεν μπορεί να γίνει η διάκριση ανάμεσα σε οικονομικούς μετανάστες και σε πολιτικούς μετανάστες, αυτό είναι το πρόβλημα. Και αυτό ξέρετε, πολλές φορές, λειτουργεί και ως ένα άλλοθι στις κυβερνήσεις, προκειμένου να απορρίψουν κάποιον ο οποίος θέλει να κάνει μία αίτηση για άσυλο. Αυτό λειτουργεί πολύ καλά ως άλλοθι.

Το πρόβλημα με τους πρόσφυγες είναι ότι ο αριθμός τους είναι μικρός, και ό,τι είναι μικρό πολλές φορές οι κυβερνήσεις δεν θέλουν να ασχολούνται μαζί του. Θα σας αναφέρω ένα παράδειγμα, ήμουν προχθές την Παρασκευή σε ένα Συνέδριο που ήταν και ο κ. Ζαβός. Ο κ. Ζαβός είναι Πρόεδρος του Ινστιτούτου Μεταναστευτικής Πολιτικής, σας λέω αυτό το παράδειγμα για να καταλάβετε περίπου με ποια νοοτροπία αντιμετωπίζουν τα θέματα μετανάστευσης και το θέμα των προσφύγων που είναι συγγενικό θέμα.

Έθεσα το ερώτημα στον κ. Ζαβό, τι γίνεται μ' αυτή τη δεύτερη γενιά των μεταναστών, έχουμε 108.000 παιδιά που αυτή τη στιγμή φοιτούν στα ελληνικά σχολεία. Τι θα γίνει μ' αυτά τα παιδιά; και ξέρετε τι μου απάντησε; Μου απάντησε το εξής: ότι από αυτά τα παιδιά μόνο το 10% περίπου έχουν γεννηθεί στην Ελλάδα, επομένως μιλάμε για 10.000 παιδιά, ένα μικρό ποσό, γιατί να κάτσουμε εμείς να ασχοληθούμε με τόσο λίγα παιδιά, κάτι το οποίο εγώ το θεωρώ απαράδεκτο και καταδικαστέο.

Η Ελλάδα αντιμετωπίζει ένα πολύ μεγάλο πρόβλημα με τους πρόσφυγες και με τους μετανάστες, γιατί έχει μία πολύ μεγάλη ακτογραμμή. Σκεφτείτε ότι τα παράλια της Ελλάδας άμα τα προσθέσουμε, είναι ίσο με το μισό των παραλίων της Αφρικής. Κάτι το οποίο όπως καταλαβαίνετε, είναι

πάρα πολύ δύσκολο να το ελέγξεις. Βέβαια, αυτό δεν σημαίνει ότι η Ελλάδα δεν μπορεί να κάνει πολλά πράγματα, από τη στιγμή που είναι μέλος της Ε.Ε. και αυτό της δίνει και πολλά δικαιώματα, μπορεί να ζητήσει πολλά πράγματα.

Θα μπορούσε π.χ. η Ελλάδα να ζητήσει βοήθεια οικονομική, προκειμένου να μπορεί να εξετάζει με καλύτερες διαδικασίες, με πιο δίκαιες διαδικασίες τα αιτήματα των προσφύγων, θα μπορούσε να ζητήσει χρήματα, γιατί η Ελλάδα είναι πύλη εισόδου στην Ε.Ε., προκειμένου να μπορέσει να φτιάξει κάποια καταλύματα και προκειμένου να μπορούν να στεγάζονται οι πρόσφυγες.

Σκεφτείτε ότι η Ελλάδα ήταν το α' εξάμηνο του 2007 ο τρίτος πιο σημαντικός προορισμός αιτούντων άσυλο, επί συνόλου 36 βιομηχανικών χωρών. Η Ελλάδα το 2007 το α' εξάμηνο δέχτηκε περίπου 16.000 αιτήσεις για άσυλο. Η Γερμανία που είναι πολυπληθέστερη, δέχτηκε 8.200, η Γαλλία 14.000, η Μεγάλη Βρετανία 12.800 αιτήσεις. Καταλαβαίνετε λοιπόν πόσο μεγάλο είναι το πρόβλημα στην Ελλάδα και πόσο η κάθε ελληνική κυβέρνηση θα πρέπει να το αντιμετωπίζει με μία σοβαρότητα και όχι να το αφήνει να βρίσκεται σε κάποια άκρη ενός γραφείου.

Στο θέμα της Ε.Ε., επειδή ασχολούμαι και πολύ με Ε.Ε., αυτή τη στιγμή η πολιτική της Ε.Ε είναι η εξής απέναντι στους μετανάστες. Είναι ότι θέλει να ελέγχει τον αριθμό τους και την πίττα τους και αυτό οι πρόσφυγες δεν της το επιτρέπουν. Δεν μπορεί να ελέγξει ούτε τον αριθμό τους, ο' ττε και την ποιότητα των προσφύγων. Σκεφθείτε το εξής, γιατί υπάρχει μία υποκρισία στην Ε.Ε., η Ε.Ε. αυτή τη στιγμή έχει ανάγκη από 20 εκατ. μετανάστες, προκειμένου να μην τιναχθούν στον αέρα τα ασφαλιστικά της ταμεία το 2050. Σκεφτείτε ότι η Γερμανία έχει ανάγκη από 25.000 μετανάστες μηχανικούς, γιατί αυτή η έλλειψη της στοιχίζει 3,5 δις ευρώ το χρόνο.

Σκεφτείτε ότι η SIEMENS έβαλε μία αγγελία και ζητούσε ότι όποιος της φέρει έναν μηχανικό, θα του δώσει 3.000 ευρώ δώρο, επειδή θα βρεθεί κάποιος μηχανικός. Όλα αυτά λοιπόν είναι μία υποκρισία από την πλευρά της Ε.Ε., χρειάζεται η Ε.Ε. μετανάστες, χρειάζεται πρόσφυγες και κάποια στιγμή θα πρέπει να ασχοληθούν σοβαρά στην Ε.Ε. για τα θέματα των προσφύγων και των μεταναστών και να μη γίνεται μία επιλεκτική αντιμετώπιση των θεμάτων, ανάλογα με την εκάστοτε κυβέρνηση και ανάλογα με τις πολιτικές συγκυρίες.

Θα ήθελα να σας ευχαριστήσω και να συγχαρώ και τους διοργανωτές για την οργάνωση αυτής της ημερίδας. Ευχαριστώ πολύ.

ΣΥΝΤΟΝΙΣΤΗΣ: Ευχαριστούμε πολύ.

Β.ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ: *κάνει μία σύντομη απόδοση στα αγγλικά, των όσων είπε στα ελληνικά ο κ. Μ.Παπακωνσταντής.*

ΣΥΝΤΟΝΙΣΤΗΣ: Ως ερευνητής γνωρίζετε αν ο νόμος για το άσυλο και η διαδικασία για το άσυλο, εφαρμόζεται στην Ελλάδα σωστά;

Μ.ΠΑΠΑΚΩΝΣΤΑΝΤΗΣ: Όχι, ο νόμος δεν εφαρμόζεται σωστά, υπάρχουν πάρα πολλές ελλείψεις, υπάρχουν πάρα πολλές παραβιάσεις των δικαιωμάτων των προσφύγων και δεν μπορούμε να πούμε ότι διασφαλίζονται τα δικαιώματά τους. Απ' ό,τι κάπου διάβασα πρόσφατα, έχει υπάρξει μέριμνα του Υπουργείου Εσωτερικών, προκειμένου να αναρτηθούν 55.000 πινακίδες στα κέντρα κράτησης αλλοδαπών, όπου στην ουσία σε πολλές γλώσσες θα τους ενημερώνουν για τα δικαιώματά τους. Αλλά η πράξη είναι που αποδεικνύεται αν κάτι προχωρεί ή αν παρουσιάζει προβλήματα. Και η πράξη μας δείχνει ότι οι πρόσφυγες συνεχίζουν να μη γνωρίζουν τα δικαιώματά τους, και από κει και πέρα να άγονται και να φέρονται ανάλογα με αυτούς τους διοικητικούς υπαλλήλους, με τη διάθεση τους να τους βοηθήσουν ή όχι.

Β.ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ: *κάνει μία σύντομη απόδοση στα αγγλικά, των όσων είπε στα ελληνικά ο κ. Μ.Παπακωνσταντής.*

HAJYIAHA APDULLH: Είμαι ο Αμπντουλάχ από το Φόρουμ της Κρήτης, Χανιά. Θέλω να ρωτήσω για τους πρόσφυγες, όπως ξέρουμε εμείς στα σύνορα όταν τους πιάνουν, μπορούν να καταθέσουν τα χαρτιά για πολιτικό άσυλο. Αλλά είχαμε περίπτωση προχθές, που έσκασε μια καραβιά εκεί και πήγαμε, αυτοί οι αστυνομικοί φέρνουν μεταφραστή που εργάζεται μαζί τους και του λένε, θα τρομάξεις τα παιδιά, 80 άτομα από την Αίγυπτο ήταν, φέρανε έναν μεταφραστή που εργάζεται μαζί με την αστυνομία, φέρνουν γιατρό που εργάζεται πάλι με την αστυνομία, φέρανε δικηγόρους που συνεργάζονται με την αστυνομία και δεν μας αφήνουν να μπούμε εμείς σαν επιτροπή. Εμείς στο Φόρουμ έχουμε γιατρούς, έχουμε δικηγόρους και έχουμε μεταφραστή, που είμαστε μαζί και δεν μας άφησαν να μπούμε.

Βάλανε αυτόν που εργάζεται μαζί τους και μας λένε ότι τα παιδιά δεν θέλουν πολιτικό άσυλο. Όταν πήγαμε εμείς κάποια στιγμή που μας άφησαν να μπούμε, πήγαμε εμείς και τους μιλήσαμε στα αραβικά, είχαν τρομάξει τα παιδιά, μόλις μας είδαν, όπως αυτοί τους είχαν πει, και πήγαμε εμείς μέσα, δύο παιδιά δέχτηκαν για πολιτικό άσυλο. Οι δικηγόροι που ήταν μαζί μας έφτιαξαν τα χαρτιά, τα κατέθεσαν, δεν τα δέχτηκαν εκεί στο μέγαρο. Δεν ξέρω για ποιο λόγο. Και τους φέρανε τώρα και είναι στην Αθήνα. Σ' αυτή την περίπτωση, τι μπορούμε να κάνουμε;

Β.ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ: *κάνει μία σύντομη απόδοση στα αγγλικά, των όσων είπε στα ελληνικά ο κ. Hajyiaha Ardullh.*

YOUSEF AZER: Λέγομαι Λάζαρος από την Ένωση Αιγυπτίων Εργαζομένων στην Ελλάδα. Εμείς όλοι ξέρουμε ότι την τύχη ή την πολιτική για τους πρόσφυγες την ορίζει η Ε.Ε., αλλά οι συνθήκες εδώ στην Ελλάδα

είναι διαφορετικές από όποια άλλη ευρωπαϊκή χώρα. Έχουμε παρατηρήσει πάρα πολύ άσχημα πράγματα, ειδικά με την αντιμετώπιση των προσφύγων. Μερικές φορές, όπως ακούσαμε και όπως γνωρίζουμε, τους πιέζουν τόσο πολύ, μέχρι να φτάσουν να τους χτυπάνε. Υπάρχουν πάρα πολλοί άνθρωποι που ήρθαν για άσυλο και έχουν φάει πάρα πολύ ξύλο από την Αστυνομία.

Το δεύτερο είναι ο πιο άσχημος χειρισμός και οι πιο άσχημες συναλλαγές που γίνονται για τα χαρτιά, η πιο άσχημη διαδικασία που περνάνε οι άνθρωποι που ζητάνε άσυλο. Έχουν τελευταία βγάλει ένα σχέδιο ταχείας απάντησης, που δίνει αρνητική απάντηση σε 48 ώρες. Το πιο σημαντικό είναι αυτή η Σύμβαση, που εμείς δεν μπορούμε να φανταστούμε ότι αυτοί οι Έλληνες που πήγαν και υπογράψανε αυτή τη σύμβαση, πώς η Ελλάδα έχει γίνει καλάθι και επιστρέφουν άνθρωποι από όλη την Ευρώπη, που κάτσανε σε άλλες χώρες 7 και 8 χρόνια και μετά στο τέλος τους στέλνουν πάλι εδώ, επειδή περάσανε με κάποια βίζα, τράνζιτ στην Ελλάδα κλπ.

Και έχουμε παρατηρήσει ότι το ποσοστό ασύλου στην Ελλάδα δεν έχει περάσει καν το 0,001%. Αυτός ο μεγάλος πληθυσμός που έρχεται σε κάποια χώρα και βρίσκεται ξεκρέμαστος, αυτοί οι άνθρωποι δεν πειράζουν την κοινωνία, δεν πειράζουν τη ζωή στην Ελλάδα; Το μόνο ευχάριστο, όπως είπε και ο κ. Μοαβία που τα δίκτυα και οι ΜΚΟ τώρα τελευταία, δίνουν μεγάλη έμφαση σ' αυτό το κομμάτι. Πράγματι, από κει και πέρα πρέπει να ξεκινήσουμε όλοι να δίνουμε μεγάλη έμφαση, γιατί έχει φτάσει πια σε ένα άθλιο σημείο.

Και μία ερώτηση και απορία για το Εθνικό Συμβούλιο, υπάρχουν κάποιοι που νομίζουν ότι αυτή η οργάνωση είναι κυβερνητική, ότι είναι η πίσω γραμμή της κυβέρνησης, με κάποιες συνεννοήσεις, για να πάρουν αυτόν που ζήτησε το άσυλο να τον φτάσουν σ' αυτή την άσχημη μοίρα που

βρίσκεται, χωρίς στέγαση, χωρίς φαί, για χρόνια. Και υπάρχουν και οικογένειες, εμείς γνωρίζουμε κάποιες οικογένειες που μείνανε 4, 5 χρόνια, 6-7 άτομα, χωρίς καν την ελάχιστη βοήθεια.

Γι' αυτό εμείς πρέπει να προτείνουμε κάποιες πιέσεις στην κυβέρνηση, όχι μόνο στην Ελλάδα, αλλά να φτάσουμε και στις Βρυξέλλες. Να πιέσουμε, έστω αυτοί οι άνθρωποι να μην αντιμετωπίζονται τόσο άσχημα. Πιστεύουμε ότι οι οικονομικοί μετανάστες αντιμετωπίζονται στην Ελλάδα καλύτερα ακόμα απ' αυτούς που ζήτησαν άσυλο, που έχουν έρθει από έναν πόλεμο, από πιο άσχημες συνθήκες. Ενώ το κανονικό είναι ότι αυτοί πρέπει να αντιμετωπίζονται καλύτερα ακόμα από τους οικονομικούς μετανάστες, γιατί ο οικονομικός μετανάστης μπορεί να γυρίσει στη χώρα του όποια ώρα θέλει, είναι ελεύθερος, ενώ αυτός δεν μπορεί να πάει πουθενά.

Αυτά και ευχαριστώ πάρα πολύ.

Β.ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ: *κάνει μία σύντομη απόδοση στα αγγλικά, των όσων είπε στα ελληνικά ο κ. Yousef Azer.*

ΣΥΝΤΟΝΙΣΤΗΣ: Ευχαριστούμε πολύ Λάζαρε. Αυτά που είπες είναι πραγματικότητα και οι οργανώσεις πρέπει να βοηθήσουν τους πρόσφυγες.

Κ.ΑΡΓΑΛΙΩΤΗΣ: Είμαι ο Κώστας Αργαλιώτης από το Δίκτυο Κοινωνικής Υποστήριξης Προσφύγων και Μεταναστών. Θα έλεγα ότι το λογικό θα ήταν αυτό που είπε ο Λάζαρος, να υποστηρίζονται οι πρόσφυγες περισσότερο από τους μετανάστες, και θα αναφερθώ σ' αυτό, μόνο που το λογικό είναι κάθε φορά διαφορετικό, είναι παράλογο αυτό το οποίο γίνεται. Όμως, αν το σκεφτούμε πολιτικά, είναι λογικό. Γιατί σήμερα δεν υπάρχει αποδοχή από την πολιτεία, από το κράτος, αλλά αν θέλετε και σε μεγάλο βαθμό πια και από την ίδια την κοινωνία, για το ζήτημα των προσφύγων.

Τι θέλω να πω μ' αυτό: αν κάποτε οι πρόσφυγες ήταν πιο αναγνωρί-

σιμοι και πιο αποδεκτοί, τους δεχόταν δηλαδή πιο εύκολα το κράτος, αλλά τους δεχόταν με την πίεση της ίδιας της κοινωνίας, η κοινωνία πίεζε, η κοινωνία ήταν πιο ευνοϊκή προς τους πρόσφυγες, και έτσι το κράτος αποδεχόταν, το αποτέλεσμα αυτής της ιστορίας ήταν το κράτος να έχει μία καλύτερη πολιτική προς τους πρόσφυγες, γενικά όμως αυτό. Γιατί οι πρόσφυγες στην Ελλάδα ποτέ δεν είχαν δικαιώματα, ποτέ. Το ζήτημα είναι να διεκδικείς δικαιώματα τα οποία σου αναγνωρίζονται.

Αυτό που υπήρχε ήταν ότι οι πρόσφυγες ερχόταν πιο εύκολα και μένανε στην Ελλάδα πιο εύκολα απ' ό,τι στην υπόλοιπη Ευρώπη, δικαιώματα δεν είχαν όμως, με τίποτα. Αυτά που διεκδικούν, την κοινωνική υποστήριξη που διεκδικούν σήμερα οι πρόσφυγες στην Ευρώπη και την έχουν σε κάποιο βαθμό, εδώ στην Ελλάδα δεν την είχαν ποτέ. Την είχαν αποσπασματικά και κάθε φορά κατά περίπτωση. Είχαμε πολλούς Κούρδους, φτιάχναμε και έναν χώρο, γιατί πού να τους έχουμε όλους μαζί στην Ομόνοια, τους φτιάχναμε ένα στην Πεντέλη και αυτό ήταν για πολύ λίγο καιρό όμως. Ποτέ δεν υπήρξε πολιτική δικαιωμάτων για τους πρόσφυγες στην Ελλάδα, ήταν πολύ περιορισμένο, με τα κριτήρια της Γενεύης, του ενός πρόσφυγα που είναι σε πολιτική οργάνωση, που έχει πολιτική δράση, αυτό γινόταν, ναι.

Το ζήτημα όμως τώρα είναι το εξής: ότι αυτή η μορφή του πρόσφυγα της Γενεύης έχει πάψει πια να υπάρχει, άσε που λέμε ότι στην Ελλάδα ήταν πολιτική επιλογή, δεν ήταν το δικαίωμα αυτό καθαυτό. Σήμερα, το μεταναστευτικό είναι προσφυγικό, σήμερα δεν έχουμε απλά τον έναν που είναι μέλος κόμματος, που είναι αντίθετος στο καθεστώς, παλεύει για το καθεστώς. Έχουμε και αυτόν, σαφώς και έχουμε και αυτόν, δεν πρέπει να το ξεχνάμε ότι έχουμε και ανθρώπους μ' αυτά τα χαρακτηριστικά, αλλά έχουμε μεγάλα προσφυγικά ρεύματα.

Δηλαδή, οι άνθρωποι που έρχονται από το Σουδάν, από τη Σομαλία, από το Ιράκ, οι Κούρδοι, από το Αφγανιστάν, από την Παλαιστίνη, ακόμα σήμερα και από το Πακιστάν, δεν είναι πρόσφυγες; Είναι πρόσφυγες, δεν είναι μετανάστες, με την έννοια την κλασική, ότι πάει ο άλλος ευγενικά, και ο πρόσφυγας επιλέγει μία καλύτερη ζωή αλλά έχει άλλα πολιτικά χαρακτηριστικά σήμερα.

Άρα λοιπόν, σήμερα δεν μπορούμε να ξεχωρίσουμε τους μετανάστες και τους πολιτικούς πρόσφυγες. Έχουμε πολιτικούς πρόσφυγες, αλλά γενικά πρέπει να μιλάμε για το προσφυγικό ζήτημα. Το προσφυγικό ζήτημα είναι σε όλα τα επίπεδα πια, είναι είτε πολιτικοί είτε οικονομικοί πρόσφυγες, είναι πρόσφυγες όμως. Τέτοιο πράγμα πρέπει να διεκδικούμε σήμερα στην Ελλάδα αλλά και στην Ευρώπη. Ένα αυτό.

Απέναντι σ' αυτή τη νέα κατάσταση, η Ευρώπη έφτιαξε το Δουβλίνο. Το Δουβλίνο είναι μία πολύ συγκεκριμένη μορφή ελέγχου, το Δουβλίνο είναι να κόψει τις όποιες ευνοϊκές πολιτικές υπάρχουν σε κάποιες χώρες. Γιατί αλλιώς αντιμετωπίζεται ο Παλαιστίνιος στην Ελλάδα π.χ., αλλιώς αντιμετωπίζεται στην Αγγλία, το ξέρουμε αυτό, το ξέραμε πάντα. Ένας Παλαιστίνιος πολύ πιο εύκολα θα έπαιρνε παλιότερα άσυλο, τώρα είναι πολύ πιο δύσκολο γιατί τώρα έχουμε νέο καθεστώς σ' αυτό, απ' ό,τι π.χ. στην Αγγλία ή στη Γαλλία.

Μ' αυτό τον τρόπο, θέλει να ενιαιοποιήσει λίγο, να κάνει ίδιο πράγμα τις πολιτικές και να τιμωρήσει χώρες. Να τιμωρήσει, είναι μία τιμωρητική πολιτική, δεν είναι μόνο τιμωρία στους πρόσφυγες, είναι και τιμωρία στην οποία ευνοϊκή πολιτική. Ότι αν φύγει, θα τον γυρίσει. Αν η Ελλάδα δεν τον αφήσει να μείνει, παρ' ό,τι ξέρει ότι δεν θα του δώσει άσυλο, θα τον αφήσει για μεγαλύτερο διάστημα να μείνει εδώ, γι' αυτό έρχονται και εδώ οι

περισσότεροι. Αν ήταν πιο εύκολο για τη Γερμανία, θα πήγαιναν στη Γερμανία. Είναι πιο εύκολο, αλλά είναι και κοινωνικά πιο αποδεκτό. Η κοινωνία πιο εύκολα το αποδεχόταν αυτό το πράγμα και γι' αυτό έρχεται ο κόσμος εδώ. Δεν είναι απλά γενικά ότι είναι πύλη εισόδου η Ελλάδα. Άμα ήταν καθεστώς Γερμανίας δεν θα έμπαινε κανένας.

Απέναντι σ' αυτό όμως, έχουμε και μία αλλαγή της ελληνικής πολιτικής, φαντάζομαι θα τα είπε ο Βασίλης. Ότι έχουμε μία πολιτική από την Ελλάδα, η οποία έχει πια πολεμικά χαρακτηριστικά απέναντι στους πρόσφυγες, δεν είναι να τους συλλάβουμε, δεν είναι απλά να τους εμποδίσουμε, είναι πολεμικά χαρακτηριστικά, πολεμικές ενέργειες τι σημαίνει; Δεν σημαίνει μόνο όποιος μου ξεφύγει και καταφέρει να μπει να τον πιάσω ή να μη του δώσω άσυλο, σημαίνει να τον εμποδίσω και να του δώσω να καταλάβει ότι δεν θα μπορεί να μπει. Και για να του δώσω να καταλάβει ότι δεν μπορεί να μπει, σημαίνει να κάνω πράξεις που θα είναι κακές γι' αυτόν.

Επειδή το προσφυγικό και η μετανάστευση έχουν μία οριζόντια, οι πρόσφυγες επικοινωνούν μεταξύ τους, ξέρουν πού έχει δουλειές για παράδειγμα, δεν πάνε κάπου που δεν έχουν δουλειές. Ξέρουν από πού μπορούν να μπουν, από τη Σάμο μπορούν να μπουν γιατί δεν έχει αποτυπώματα, το ξέρει πολύ καλύτερα, δεν χρειάζεται να του πούμε εμείς, το ξέρουν, κυκλοφορεί αυτό το πράγμα. Άρα λοιπόν, σαν αποτέλεσμα αυτής της πολιτικής από το κράτος, πρέπει να είναι ότι θα σου κοστίζει, θα πεθάνεις, το κόστος για σένα θα είναι ο θάνατος άμα θέλεις να περάσεις. Και αυτό το κάνει με ενέργειες που έχουμε δει, που έχουν βγει σε εκθέσεις τελευταία, και που το ξέραμε χρόνια στα νησιά, στον Έβρο, είτε είναι με τα ναρκοπέδια που υπάρχουν ακόμα, είτε είναι με τις ενέργειες, με τις πράξεις. Είτε είναι

ναυτικού, είτε είναι λιμενικού, αδιευκρίνιστο ποιανού, γιατί κανείς δεν αναλαμβάνει ότι το έκανε, το οποίο έχει να κάνει με πολεμικές ενέργειες απέναντι στους πρόσφυγες.

Το σπάσιμο των κουπιών, η καταστροφή της μηχανής, το να τους πάνε μέχρι απέναντι και να βουλιάζουνε τη βάρκα, αφήνοντας τους σε μία απόσταση να την κολυμπήσουν, ενώ μπορούνε να τους πάνε με τη βάρκα απέναντι, αλλά το να βουλιάζουνε τη βάρκα ώστε να κολυμπήσουν για να περάσουνε, λέγοντας τους ότι θα σε κάνω να κινδυνέψεις, αυτό είναι η νέα πολιτική που σαφώς πρέπει να την αντιμετωπίσουμε.

Άρα, η μία κατάσταση που έχουμε να αντιμετωπίσουμε είναι τα δικαιώματα των ανθρώπων που έρχονται, τα οποία είναι να αντιμετωπίσουμε αυτό τον πόλεμο και αυτός ο πόλεμος αντιμετωπίζεται ζητώντας από την κοινωνία και από την πολιτεία, αντί να τους διώχνει να κάνει κέντρα υποδοχής ανθρώπων που έρχονται, γιατί έχουν ανάγκη. Όχι γιατί είναι χρήσιμοι σε εμάς, όχι γιατί είναι χρήσιμοι στην Ευρώπη, γιατί είναι άνθρωποι που έχουν ανάγκη. Τα έχουμε ξαναπεί, να μη το ξαναλέμε, ποια είναι η ευθύνη της Ευρώπης και της Ελλάδας γιατί έρχονται οι πρόσφυγες. Καταστρέφουν οικονομίες οι ευρωπαϊκές χώρες άλλων χωρών, δεν είναι μόνο η Αμερική, και η Ευρώπη το κάνει. Συμμετέχουν σε πολέμους, και η Ελλάδα συμμετέχει. Το αν είναι βοηθητική, δεν είναι εκεί το πρόβλημα, συμμετέχει όμως. Και στο Αφγανιστάν έχει δυνάμεις και στο Ιράκ και παλιότερα στα Βαλκάνια είχε δυνάμεις. Άρα, έχει ευθύνη, ευθύνεται, πρέπει να πληρώσει το κόστος.

Και το κόστος πληρώνεται υποδεχόμενη αυτούς τους ανθρώπους που έρχονται εδώ γιατί έχουν ανάγκη, επιμένω σ' αυτό. Το κόστος αυτό πληρώνεται φτιάχνοντας κατ' άρδην κέντρα υποδοχής στους χώρους που

μπαίνει ο κόσμος, ανοιχτά στην κοινωνία, κέντρα υποδοχής όχι και κέντρα κράτησης, ενάντια σ' αυτά τα κέντρα κράτησης, που μάλιστα τώρα αρχίζουν και γίνονται ακριβώς φυλακές. Μέχρι τώρα είχαμε κάποια κέντρα που απλά αστυνομουόταν, κρατιόταν, έφευγε. Τώρα, το φυλάκιο στον Έβρο είναι φυλακή, το νέο κέντρο στη Σάμο είναι φυλακή με όλα τα νατοϊκά χαρακτηριστικά φυλακής πια. Και αυτό συμβολίζει και αυτό το πολεμικό που λέμε, με όλο τον έλεγχο.

Δεύτερον, οι πρόσφυγες ερχόμενοι στην Ελλάδα ξέρουν ότι δεν έχουν δικαιώματα, ξέρουν όμως ότι με το Δουβλίνο, αν κοπούν εδώ, δεν πρόκειται να πάνε πουθενά. Γι' αυτό οι πρόσφυγες δεν θέλουν να κάνουν, σε μεγάλο βαθμό, αίτηση πολιτικού ασύλου. Τι πιο λογικό; Άμα κάνει αίτηση πολιτικού ασύλου, πέρα από το ότι θα τιμωρηθεί – το τελευταίο διάστημα, θα τα είπε και ο Βασίλης φαντάζομαι, αυτοί που κάνουν αίτηση για πολιτικό άσυλο, μένουν περισσότερο κρατούμενοι από τους άλλους που δεν κάνανε. Δηλαδή τους λένε, ότι άμα κάνετε αίτηση θα σας τιμωρήσουμε, θα μείνετε το τρίμηνο. Και κλείνει και το μάτι, βλέπεις όμως, αν ο άλλος δεν κάνει, θα σ' αφήσω και σένα πολύ πιο γρήγορα αν δεν κάνεις αίτηση για άσυλο.

Αυτό είναι μία άλλη κατάσταση που παρ' ό,τι θα ήταν λογικό να ήταν οι πρόσφυγες σε πιο ευνοϊκή μοίρα, είναι ακριβώς το αντίστροφο σήμερα.

Το δεύτερο φαινόμενο είναι οι πρόσφυγες να μένουν στην Ελλάδα μ' αυτό το καθεστώς το μεταβατικό. Να θέλουν δηλαδή να πάνε στην Πάτρα για να φύγουν από κει. Το τελευταίο διάστημα αντιμετωπίζουμε κατάσταση στην Πάτρα, γιατί προσπαθούν να τους ελέγξουν και να τους διώξουν από κει, τους ανθρώπους που είναι στο λιμάνι. Και είναι και μία επείγουσα περίπτωση αυτή, θα πρέπει να τη δούμε.

Εμείς λοιπόν για τους ανθρώπους που είναι εδώ, στην Ομόνοια, στα

ξενοδοχεία, που είναι στα πάρκα και που αναφέρθηκα ότι είναι πολλοί, θέλουμε κοινωνική υποστήριξη. Έχουμε άπειρους χώρους άδειους, τεράστιους χώρους άδειους, θα μπορούσαν κάλλιστα με πολύ λίγο κόστος, αν δεν φάνε τα λεφτά τα περισσότερα, να γίνουν κέντρα ύπνου γι' αυτόν τον κόσμο, απ' αυτόν που μένει στο πάρκο είναι πολύ καλύτερα να είναι σε ένα στεγασμένο χώρο. Δεν λέω να κάνει πολυτέλειες, να είναι στεγασμένος χώρος, να μπορεί να κοιμάται αυτός ο άνθρωπος, από το να είναι στο πάρκο.

Δεν μπορείς να έχεις πεινασμένο άνθρωπο, πρέπει να υπάρχουν συσσίτια, πολλά λεφτά δίνει ο Δήμος για διάφορες τέτοιες περιπτώσεις, θα πρέπει να υπάρξουν συσσίτια για τους ανθρώπους που είναι πεινασμένοι, να μπορούν δηλαδή να έχουν στέγαση και τροφή. Αυτό το βασικό πράγμα. Και νομίζω ότι αυτό είναι κάτι το οποίο δεν πρέπει να το συζητάμε, αν το έχουν δικαίωμα, δεν το έχουν δικαίωμα, αν πρέπει να γίνει ή δεν πρέπει να γίνει. Εδώ και τώρα, στέγαση, μ' αυτά τα χαρακτηριστικά που είπα και τροφή. Ποιος άνθρωπος θέλει απλά να ζει μ' αυτό τον τρόπο; Κανείς δεν θέλει να ζει, θέλει να ζει μία φυσιολογική ζωή. Θα μπορέσει να βρει μετά το δρόμο του, είμαστε πολύ μακριά από τότε που λέγαμε να έχουν όλα τα δικαιώματα, παρ' ό,τι πρέπει να τα διεκδικήσουμε όλα τα δικαιώματα. Απλά λέω ένα πράγμα που πρέπει να γίνει άμεσα.

Είμαστε πολύ μακριά όμως και αυτό πρέπει να το κατακτήσουμε. Τι σημαίνει αυτό. Νομίζω ότι οι πρόσφυγες πρέπει κατ' αρχήν να συνειδητοποιήσουν την υπόστασή τους, την ύπαρξή τους, τον εαυτό τους, ότι δεν τους οφείλουμε, αυτό είναι η λογική μέχρι τώρα, ότι είναι απλά χρήσιμοι, γι' αυτό πρέπει να μπαίνουνε. Ακριβώς το αντίστροφο πρέπει να κάνουν οι πρόσφυγες, ότι πρέπει να συνειδητοποιήσουμε ότι τους οφείλουμε και να διεκδικήσουμε σαν τέτοιο. Να λένε, ναι, είμαστε εδώ, διεκδικούμε αυτό το

πράγμα, διεκδικούμε ζωή εδώ πέρα. Αν ήταν καλύτερα εκεί θα μέναμε εκεί, δεν θα ερχόμασταν. Άρα, αυτό πρέπει να είναι στη διεκδίκηση μέσα στην ελληνική κοινωνία.

Επίσης, πρέπει να κάνουμε έναν ελάχιστο διαχωρισμό με τους πολιτικούς πρόσφυγες. Παλιότερα, ο πολιτικός πρόσφυγας ήταν αυτός ο οποίος είχε πολιτική δράση, όχι απλά παρουσία, είχε πολιτική δράση στην Ελλάδα και στην Ευρώπη για την ίδια του τη χώρα. Εμείς πρέπει αυτό το πράγμα, το δικαίωμα στην πολιτική δράση, να το ξανακερδίσουμε. Το έχουν, αλλά αυτό είναι καθήκον των προσφυγικών κοινοτήτων πια, να το κερδίσουν αυτό το πράγμα, να ξαναβγούν πολιτικά για το Σουδάν, για τη Σομαλία. Και αυτό έχει να κάνει με αυτό που είπε ο Μοαβία, πρέπει να φτιαχτούν οι καινούργιες κοινότητες.

Οι καινούργιες κοινότητες δε μπορεί να είναι μόνο μετανάστες, είναι μετανάστες και πρόσφυγες μαζί, οικονομικοί και πολιτικοί πρόσφυγες μαζί πια. Και πρέπει αυτό το πράγμα να ξαναδιεκδικηθεί και να κερδηθεί. Και νομίζω, έτσι θα μπορέσουν οι πρόσφυγες να σταθούν και διαφορετικά.

Β.ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ: *κάνει μία σύντομη απόδοση στα αγγλικά, των όσων είπε στα ελληνικά ο κ. Κ. Αργαλιώτης.*

ΣΥΝΤΟΝΙΣΤΗΣ: Ευχαριστούμε πολύ Κώστα. Πολύ καλή ανάλυση για τους πρόσφυγες και έχει μεγάλη σημασία αυτό που ανέφερε, τα πολιτικά δικαιώματα. Αυτό είναι πολύ σημαντικό για τους πρόσφυγες, γιατί κατά τη γνώμη μου, οι πρόσφυγες είναι εδώ προσωρινά, πρέπει να έχουν τα πολιτικά τους δικαιώματα, γιατί έχουν προβλήματα και πρέπει να δουλέψουμε πάνω σ' αυτά τα προβλήματα, γιατί η λύση βρίσκεται στη χώρα που εγκατέλειψαν. Οι πρόσφυγες πρέπει να δουλέψουν πάνω στα προβλήματά τους, που συνήθως είναι πολιτικά προβλήματα.

Στην Ελλάδα πιστεύουμε ότι αν αυτά τα δικαιώματα είναι διαθέσιμα, θα βοηθήσουν τους πρόσφυγες και θα τους δώσουν περισσότερες ευκαιρίες να οργανωθούν, γιατί σήμερα οι πρόσφυγες είναι πολύ απασχολημένοι, πώς να στεγαστούν, πώς να τραφούν. Είναι απασχολημένοι από την πρώτη στιγμή.

Η Ελλάδα είναι η πρώτη χώρα στον κόσμο που είχε δημοκρατία. Ελπίζουμε ότι οι πρόσφυγες θα βρουν ατμόσφαιρα, θα βρουν κατάλληλο κλίμα να εργαστούν, έχουν δικά τους προβλήματα, πρέπει να δουλεύουν. Αυτά τα προβλήματα για να βρουν λύση στη χώρα τους εκεί. Και αυτό κοινωνική υποστήριξη, νομική υποστήριξη και οι οργανισμοί που είπε ο Λάζαρος, πιστεύουμε επίσης ότι παίζουν ρόλο, βοηθάνε αλλά χρειάζεται περισσότερη βοήθεια. Για παράδειγμα, το Δίκτυο κάνει καλή δουλειά, γιατί οι ανάγκες που έχουν οι πρόσφυγες στην Ελλάδα είναι εντελώς διαφορετικοί απ' ότι στις άλλες ευρωπαϊκές χώρες. Αλλά αν συγκρίνουμε με την Αφρική, τους ανθρώπους από το Νταρφούρ για παράδειγμα, έχουν κατασκηνώσεις, το Τσαντ είναι μία πολύ φτωχή χώρα, ίσως δεν υπάρχουν οργανισμοί, αλλά υπάρχουν δυνατότητες για τους ανθρώπους να ζήσουν σ' αυτά τα κέντρα. Κάποιος μπορεί να τους κατευθύνει και να τους στείλει στα κέντρα, τους δίνουν κοινωνική υποστήριξη, σταθερότητα.

Αλλά στην Ελλάδα δεν υπάρχει σταθερότητα. Επίσης, οι άνθρωποι δεν έχουν δυνατότητα εργασίας, επειδή είναι πολύ δύσκολη η δουλειά, εξ αιτίας της γλώσσας, η γλώσσα είναι πολύ δύσκολη αν κάποιος θέλει να τη μάθει. Ταξιδεύουν στην επαρχία και δουλεύουν, αλλά υπάρχουν άλλες δυσκολίες εκεί. Ζουν σε εγκαταλελειμμένα σπίτια και τους πιάνει η αστυνομία, κάποιος πάνε στη φυλακή, ζουν πάντα με τον φόβο.

Η λύση πρέπει να δοθεί σύντομα για τους πρόσφυγες. Έχουμε πολύ λίγο χρόνο, 20 λεπτά, συγνώμη αν μίλησα πολύ, ποιος άλλος θέλει να μιλήσει.

ANWAR IQBAL: *Μιλάει αγγλικά μεταφραζόμενος από τον Β. Παπαδόπουλο*

Β.ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ: Απλά να μεταφράσω σύντομα αυτά που είπε ο Άνταμ και ο Ανουάρ στα ελληνικά. Ο Άνταμ είπε ότι είναι πολύ σημαντικό να αξιώσουν οι πρόσφυγες ακόμα πολιτικά δικαιώματα, είναι πολύ σημαντικό να δουλέψουν οι ίδιοι και να αυτοοργανωθούν, έτσι ώστε να δουλέψουν με τα προβλήματά τους. Είπε ότι είναι δύσκολο γιατί οι πρόσφυγες είναι απασχολημένοι με τα δικά τους προβλήματα ο καθένας και όχι με το πρόβλημα της οργάνωσής τους. Είπε ότι οι άλλες οργανώσεις όπως το GCR δεν μπορούν να παρέχουν αρκετή υποστήριξη, ενώ αντίθετα, ακόμα και σε αφρικανικές χώρες όπως το Τσαντ, υπάρχουν ακόμα και οργανωμένα κέντρα κράτησης, όπου κάποιος μπορεί να βρει τουλάχιστον να μείνει, ακόμα και υποστήριξη όταν έρχεται από άλλη χώρα, ενώ στην Ελλάδα δεν υπάρχει καμία υποστήριξη, η γλώσσα είναι πολύ δύσκολη για να τη μάθουν. Αναγκάζονται να δουλεύουν στο ποδάρι και να μένουν ακόμα και σε εγκατελειμένα σπίτια και έχουν διάφορα προβλήματα.

Ο Ανουάρ από την Πακιστανική κοινότητα είπε ότι οι πρόσφυγες αυξάνουν συνέχεια, έρχονται πάρα πολλοί πρόσφυγες από Πακιστάν και Μπαγκλαντές, επειδή υπήρχε πρόσφατος σεισμός εκεί, υπάρχει δικτατορία στο Πακιστάν, καθώς και πολλά πολιτικά προβλήματα. Δεν τους παρέχεται καμία βοήθεια, το GCR δεν είναι αποτελεσματικό και δεν είναι σωστό και αποτελεί το μοναδικό οργανισμό που μπορεί να βοηθήσει.

Είπε για το πρόβλημα με τη συνθήκη του Δουβλίνου, η οποία αναγκάζει τους ανθρώπους να μη μπορούν να πάνε σε άλλη ευρωπαϊκή χώρα, μίλησε για το πρόβλημα της οργάνωσης των προσφύγων, που είναι πάρα πολύ μικρή η οργάνωσή τους, ενώ υπάρχουν από πάρα πολλές χώρες αραβικές, από την Αφρική, από το Πακιστάν, από το Μπαγκλαντές πάρα πολλοί πρόσφυγες.

Υπάρχουν κάποιες οργανώσεις των Κούρδων, των Ιρακινών, των Παλαιστινίων. Θα πρέπει να γίνει συνεννόηση από τις οργανώσεις των μεταναστών και των προσφύγων με αυτές τις οργανώσεις που υπάρχουν σήμερα και να βοηθήσουν να φτιαχτούν και άλλες οργανώσεις, για να δουν το πρόβλημα με τους πρόσφυγες, γιατί η διαδικασία όπως είναι σήμερα, μ' αυτή την εξάμηνη ροζ κάρτα που παίρνουν, τους οδηγεί σε μία κατάσταση που είναι εγκλωβισμένοι σε ένα κλουβί από το οποίο δεν μπορούν να βγουν έξω.

ΣΥΝΤΟΝΙΣΤΗΣ: Ευχαριστώ πάρα πολύ, ο υπόλοιπος χρόνος είναι 10 λεπτά, στις 1 πρέπει να τελειώσουμε και 1:15 πρέπει όλοι να είμαστε στη μεγάλη αίθουσα. Έχουμε διάλειμμα σε 10 λεπτά και δυο κουβέντες για δύο πρόσωπα, έχουμε 10 λεπτά ακόμα.

Β.ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ: Έχει δώσει ερώτημα ο Αμπντάλα, για την περίπτωση που έχει στην Κρήτη. Θα το πω πρώτα στα ελληνικά γιατί τον ενδιαφέρει και μετά θα το μεταφράσω στα αγγλικά.

Το ανέφερε ήδη κάποιος, η αστυνομία στα σύνορα λέει στους πρόσφυγες, στις караβιές που έρχονται, μη κάνετε αιτήσεις ασύλου για δύο λόγους. Πρώτον, είναι αυτό που ειπώθηκε, γιατί αν κάνετε αίτηση για άσυλο θα σας κρατήσουμε τρεις μήνες για να την εξετάσουμε με τη γρήγορη διαδικασία και θα σας την απορρίψουμε, γιατί τους λένε κανένας δεν γίνεται δεκτός στην Ελλάδα, ενώ οι άλλοι θα τους αφήσουμε μετά από μια βδομάδα, δέκα μέρες, με εκείνο το χαρτί του ένα μήνα για να φύγουν από τη χώρα και θα πάτε Αθήνα που θέλετε και κάνετε στην Αθήνα αίτηση για άσυλο.

Και ένα δεύτερο, αυτό που υπήρχε μέχρι σήμερα και σαν πρακτική, είναι ότι η Συνθήκη του Δουβλίνου εφαρμοζόταν συχνότερα στις περιπτώσεις των ανθρώπων που έχουν κάνει αίτηση ασύλου στην Ελλάδα. Επειδή πάρα πολλοί δεν θέλουν να μείνουν στην Ελλάδα, θέλουν να πάνε στις βόρειες

χώρες της Ευρώπης, που έχουν καλύτερο σύστημα και δίνουν και βοηθήματα, κατ' ουσίαν αναγκάζονται να μην κάνουν αίτηση στην Ελλάδα για να φύγουν προς τις ευρωπαϊκές χώρες.

Έχει αλλάξει όμως τώρα τελευταία, ο Σίνι είναι τέτοια περίπτωση. Επέστρεψε με Δουβλίνο χωρίς να έχει κάνει αίτηση ασύλου στην Ελλάδα, μόνο και μόνο επειδή φαινόταν ότι έχει μπει στην Ελλάδα. Οπότε, μάλλον θα πρέπει κι εμείς να λέμε στον κόσμο – από κάπου φαινόταν, νομίζω ότι φαινόταν ότι ήρθε από το ελληνικό αεροδρόμιο στην Ελλάδα, τράνζιτ μέσω Ελλάδας, νομίζω ότι φαινόταν από το εισιτήριο του, μπήκε με το αεροπλάνο και φαινόταν ότι ήρθε από Ελλάδα – οπότε μάλλον θα πρέπει να αλλάξουμε κι εμείς αυτά που λέμε στις караβιές που φτάνουν. Γιατί έτσι όπως πιέζεται και η Ελλάδα, η Ελλάδα έβαζε μέχρι τώρα τα στραβά μάτια στο να βάζει όλα τα αποτυπώματα στο σύστημα, βάζοντας όλα τα αποτυπώματα στο σύστημα, ανεξάρτητα από κατάθεση αίτησης ασύλου, θα αναφέρονται στην Ευρώπη και θα επιστρέφονται με Συνθήκη Δουβλίνου όλο και πιο συχνά.

Η αστυνομία δεν δέχεται τις αιτήσεις ασύλου, δεν θέλει να τις δέχεται. Στην Αθήνα έφτιαξε μόνο ένα μέρος ασύλου στο κεντρικό Αλλοδαπών, κατέργησε όλα τα άλλα τα Αλλοδαπών. Στην επαρχία δεν δέχεται παρά μόνο μετά από πίεση οργανώσεων αιτήσεις, δεν δέχεται καμία επαρχιακή αστυνομική αρχή αιτήσεις ασύλου, δεν δέχεται ούτε η Λάρισα, ούτε το Ηράκλειο, ούτε η Καβάλα, ούτε κανένας. Μόνο η Αθήνα, δεν ξέρω αν η Θεσσαλονίκη και με δυσκολία, δέχονται με πίεση οργανώσεων, από μόνες τους δεν δέχονται τίποτα. Οπότε, οργανώσεις, δικηγόροι, με οποιοδήποτε τρόπο να καταγραφεί, γιατί είναι σημαντικό να καταγραφεί η αίτηση ασύλου.

Αυτό σαν απάντηση.

Το GCR είναι σωματείο το οποίο παίρνει χρήματα από την Ύπατη

Αρμοστέια για τους Πρόσφυγες. Έχει λίγα οικονομικά μέσα και η λογική του είναι ότι βοηθάει μόνο όσους το ίδιο κρίνει ότι έχουν σοβαρό πρόβλημα στις πατρίδες τους, σοβαρούς λόγους για να είναι πολιτικοί πρόσφυγες. Τους περνάει το ίδιο από μία συνέντευξη δική του, εσωτερική, για να κρίνει αν θα τους βοηθήσει ή όχι. Βοηθάει μόνο όσους κρίνει ότι έχουν σοβαρό πρόβλημα. Στις περισσότερες περιπτώσεις, από χώρες που έχουν οικονομικά προβλήματα, που είναι το καινούργιο προσφυγικό ρεύμα, θεωρεί από πριν ότι δεν μπορεί να βοηθήσει χώρες, Πακιστάν, Μπαγκλαντές, αποκλείονται. Δεν βοηθάει, βοηθάει μόνο όσες χώρες το ίδιο θα κρίνει και τους λόγους που θα κρίνει ότι έχουν σοβαρό πολιτικό πρόβλημα.

Δεν νομίζω ότι μπορούμε να κατακρίνουμε, αν μπορούμε να πούμε μία θέση και μία στάση, τη στάση του GCR, εκείνο που θα πρέπει να ζητήσουμε, είναι το GCR να μεγαλώσει. Τα αντίστοιχα GCR στις ευρωπαϊκές χώρες είναι πολύ μεγαλύτεροι οργανισμοί απ' ό,τι είναι το GCR στην Ελλάδα, που οι άνθρωποι που δουλεύουν κατ' αρχήν είναι ή εθελοντές, ή συμβασιούχοι. Πάνε 6, 7, 8 μήνες και μετά φεύγουν και αλλάζουν κάθε τρεις και λίγο, γιατί δεν υπάρχει χρηματοδότηση από το κράτος, είναι μέσω των κονδυλίων που πάνε στον ΟΗΕ.

Κ.ΑΡΓΑΛΙΩΤΗΣ: Δεν διαφωνώ με το Βασίλη τι πρέπει να είναι το GCR, το ζήτημα είναι όμως ότι το GCR δεν είναι το τελευταίο διάστημα αυτό που θα έπρεπε να είναι. Υπάρχουν περιπτώσεις που είναι χειρότερο στις επιλογές του, δηλαδή στο ποιον προωθεί, ποιον δέχεται, ακόμα και από το ίδιο το Υπουργείο, έχουμε τέτοιες περιπτώσεις, είναι γνωστό αυτό. Αυτό δεν σημαίνει ότι θα το χαϊδέψουμε. Καλό είναι το GCR να γίνει κάτι μεγαλύτερο. Αλλά αυτό να ξέρουμε, ότι άμα χρειαστεί το GCR θα το καταγγείλουμε κιόλας, δεν είναι στο απυρόβλητο το GCR. Γιατί αυτό που λέει νομίζω ότι

είναι πολύ σοβαρό, να ξέρει ο πρόσφυγας ότι έχει μία υποστηρικτική οργάνωση και να κοροϊδεύεται γι' αυτό και να είναι χειρότερη από το Υπουργείο, τις επιλογές του Υπουργείου.

ΛΙΛΙΑΝΑ ΣΑΛΙΕΙ: Λιλιάννα Σαλιέι από την Ομοσπονδία Αλβανών και έρχομαι από την Κρήτη. Επειδή μένω στην Κρήτη και η Κρήτη είναι ο σταθμός των ανθρώπων που κυρίως έρχονται από την Αφρική και τη Μέση Ανατολή και έχουμε πολλές τέτοιες περιπτώσεις, εγώ θα ήθελα επειδή ζω και εργάζομαι εκεί, γιατί πολύ σωστά το είπατε, να υποβάλλουν αίτηση για άσυλο κλπ. Αλλά για να μπορούν να το κάνουν αυτό, πρέπει να προσπαθήσουμε απ' έξω. Τι θα μπορούσαμε να κάνουμε εμείς έξω, ώστε να πιέσουμε με κάποια τηλέφωνα, με οργανώσεις εδώ – δεν ήμουν, μάλλον τα αναφέρατε και δεν το ξέρω – ποια είναι αυτά τα τηλέφωνα, οι οργανώσεις που μπορούμε να συντονίσουμε μία δράση, ώσπου να έχουν το δικαίωμα οι άνθρωποι να υποβάλλουν αίτηση για άσυλο. Γιατί η άμεση βοήθεια, φαγητό, ρούχα κλπ. μπορούμε να το κάνουμε, αλλά δεν είναι το σημαντικότερο αυτό.

Χ.ΡΟΣΣΕΝ: Το πρόβλημα με το άσυλο δεν είναι ότι μόνο αυτός είναι ο τρόπος να μπει στην Ελλάδα και όλοι θέλουν να υπογράψουν άσυλο χωρίς δικαιώματα. Αυτός που κάνει αίτηση για άσυλο, άμα γίνει τροποποίηση και νομιμοποιηθεί σαν μετανάστης, τον άλλο μήνα πάει στη χώρα σου και ζητάει άσυλο. Εγώ ο ίδιος έχω δουλέψει με πολύ κόσμο, που ζήτησε άσυλο και μου λέει «αυτό είναι ψέματα, εγώ λέω ότι είμαι από το Κασμίρ, ότι είμαι από Ινδονησία, είμαι από το Ιράκ από δω, από κει, έχω εδώ συγγενείς που μου έστειλαν 10.000 δολάρια, έρχομαι εδώ να δουλέψω. Όμως, ο μόνος τρόπος να μπω στην Ελλάδα είναι να πω ότι ζητάω άσυλο, να κρύψω τα χαρτιά μου, να τα σκίσω, να τα πετάξω από το καράβι και να πω δεν έχω τίποτα να δείξω και να ζητήσω άσυλο».

Δεν είναι αυτό το μεγαλύτερο πρόβλημα, ότι οι μετανάστες δεν μπορούν να έρθουν και να πουν «εγώ είμαι οικονομικός μετανάστης», όχι ζητάω άσυλο. Ότι αυτό μπερδεύει όλα τα πράγματα. Γι' αυτό το GCR – να πω την αλήθεια – κοιτάζει προσεκτικά ποιους θα βοηθήσει, να μη μπλέκεται σε αυτό το ψευδοάσυλο που ζητάνε. Εγώ εδώ βλέπω το μεγάλο πρόβλημα, και στη Βουλγαρία το ίδιο έχουμε, γίναμε μέλος της Ε.Ε. και έρχονται μετανάστες και εκεί γίνεται το ίδιο. Άμα δεν δίνεις δικαιώματα, όποιος θέλει να έρθει να δουλεύει, να πει ειλικρινά γιατί έρχεται, ήθελε να είναι οικονομικό μετανάστης ή ήθελε άσυλο.

Ότι τώρα ο νόμος που δίνει δικαιώματα να μείνεις είναι μόνο το άσυλο. Άρα, όλοι υπογράφουν και Βούλγαροι, 2-3 μήνες πριν μπούμε στην Ευρώπη, ακούσανε από δικηγόρους ότι μόνο αυτός είναι ο τρόπος να πάρεις χαρτιά και πήγανε και ζήτησαν άσυλο. Εμείς μπαίνουμε στην Ευρώπη, αυτός λέει ότι θέλει άσυλο. Τι άσυλο θέλεις; Θέλεις να χάσεις το Βουλγαρικό διαβατήριό, που σήμερα είσαι ευρωπαίος;

Γι' αυτό λέμε, είναι εδώ ο ρόλος μας να πιέζουμε το κράτος, την Ευρώπη, να αλλάξει αυτή τη διαδικασία, όποιος έρχεται να μπορεί να το πει ειλικρινά, να έχει κατηγορίες, όχι ο κόσμος να λέει ψέματα και αυτοί που στ' αλήθεια κινδυνεύει η ζωή τους στη Σομαλία, εκεί που έχει πόλεμο, να μη μπορεί να πάρει δικαιώματα. Αυτό είναι και το δικό μας λάθος, ότι δεν πιέζουμε εδώ, άμα δεν πιέζουμε εδώ αυτοί που δικαιούνται δεν θα παίρνουν άσυλο. Θα παίρνει άσυλο αυτός που έχει λεφτά, αυτός που θα βρει τρόπο να τα δώσει σε κάποιον υπάλληλο στο Υπουργείο, στο δικηγόρο που ξέρει όλους τους τρόπους. Εγώ ακούω-ακούω, εμείς δεν λέμε πού πονάει. Μιλάμε όλο για άσυλο, άσυλο. Δεν μπορεί 99,9% να είναι εδώ με αίτηση για άσυλο, έχουν νομιμοποίηση όλοι να γίνουν μετανάστες. Πώς γίνεται έτσι; Άρα, δεν ζητάνε

άσυλο, μόνο το άσυλο είναι τρόπος να μπει στην Ελλάδα.

Ευχαριστώ.

ΣΥΝΤΟΝΙΣΤΗΣ: Ευχαριστώ πάρα πολύ, αυτά που είπες είναι μεγάλο πρόβλημα και το GCR και η ελληνική κυβέρνηση πρέπει να ξέρουν, γιατί αυτό που λένε ψέματα εμείς νομίζω δεν έχουμε, είναι πολύ δύσκολο πρόβλημα να ξεχωρίσεις τους πρόσφυγες από τους μετανάστες. Αλλά οι ειδικοί μπορούν να το ξέρουν.

Θέλω να πω κάτι, έχουμε μόνο 10 λεπτά για να τελειώσουμε.

ΗΑΪΓΙΑΗΑ ΑΡDULLΗ: Θέλουμε εμείς σαν Φόρουμ να γίνουμε ομάδες και να γνωριστούμε από την αστυνομία, εκεί που θα είναι οι πρόσφυγες. Όταν θα είμαστε ομάδες, θα έχουμε γιατρούς, δικηγόρους και μεταφραστή από το Φόρουμ, θα γνωριστούμε από την αστυνομία, τότε θα κάνουμε πολλά. Τώρα, όπως είμαστε, δεν μας γνωρίζει κανείς, όταν πάμε όταν σκάει μία караβιά και πάμε εκεί, δεν μας γνωρίζει η αστυνομία. Ποιο είναι το Φόρουμ, μας λένε. Μας διώχνουν. Αλλά όταν θα γίνουμε ομάδες και θα αναγνωριστούμε από τους αστυνομικούς, τότε θα κάνουμε πολλά. Γιατί τώρα η αστυνομία φέρνει δικό της δικηγόρο, φέρνει δικό της γιατρό, μπορεί να είναι κάποιος άρρωστος και να μη το γνωρίζει ο άλλος, δεν μπορείς να καταλάβεις.

Και κάτι άλλο, πάλι για τους πρόσφυγες θέλουμε ένα Κέντρο Υγείας, γιατί αυτό είναι μεγάλο πρόβλημα. Αυτοί που δεν έχουν χαρτιά, μπορεί κάποιος να αρρωστήσει και να πάει στην κλινική στο Κέντρο Υγείας και να τον διώξουν, να του πουν είσαι μαύρος ή είσαι λευκός και τον διώχνουν. Του λένε, χαρτιά έχεις; Όχι. Έξω. Δηλαδή, και αυτό είναι μεγάλο πρόβλημα που έχουμε, κάτι πρέπει να γίνει. Όταν θα φτιαχτεί μία ομάδα από το Φόρουμ, τότε θα πάει και στα νοσοκομεία και στην Αστυνομία και θα κάνει πολλές δουλειές. Έτσι πιστεύω εγώ.

AXMET MOABIA: Μία ερώτηση μόνο θέλω να κάνω και ένα πολύ γρήγορο σχόλιο σ' αυτά που είπε ο φίλος ο Ρόσεν από τη Βουλγαρία. Εγώ πιστεύω ότι το θέμα δεν είναι αν κάποιος άλλος χρησιμοποιεί το σύστημα για το δικό του συμφέρον, αυτό δεν μας αφορά καθόλου. Επιπλέον, οι υπηρεσίες έχουν τα τεχνικά μέσα, είναι πάρα πολύ εύκολο, έχει λυθεί στις περισσότερες χώρες, για να λυθεί αυτό το ζήτημα.

Το ζήτημα είναι αυτό το σύστημα να εξασφαλίζει πραγματικά τα δικαιώματα εκείνα όπως είναι γνωστά για τους πρόσφυγες, αυτό πρέπει να είναι το βάρος.

Το δεύτερο θέμα είναι ερώτηση, τι γίνεται με το π.δ., υπάρχει κάποια αλλαγή στη νομοθεσία.

Β.ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ: Πρώτα θα απαντήσω στο ένα ερώτημα της Λιλιάνα και ένα ερώτημα του ΜΜοαβία και μετά θα πω τι είπαν οι υπόλοιποι, θα μεταφράσω στα Αγγλικά.

Για τη Λιλιάνα από το Ρέθυμνο, το πρόβλημα και είναι μεγάλο πρόβλημα στην Κρήτη, γιατί η Αστυνομία στην Κρήτη θεωρεί ότι είναι όλοι από την Αίγυπτο και δεν είναι Παλαιστίνιοι και δεν βοηθάει και δεν δέχεται καθόλου και κλείνει τις πόρτες. Εκείνο που θα πρέπει να κατακτήσετε, δυστυχώς η βοήθεια από την Αθήνα δεν είναι εύκολοι, θα πρέπει να κατακτήσετε από κάτω να μπαίνετε μέσα και να ενημερώνετε. Από τη στιγμή που θα μπειτε μέσα κάποιος θα σας φωνάζει. Αυτός που θα σας φωνάζει παραπάνω, θα έχει το μεγαλύτερο πρόβλημα. Να γίνουν δεκτές αιτήσεις ασύλου. Δεν είναι απλό το πράγμα, μπορούμε κι εμείς από Αθήνα να σας βοηθήσουμε, το σημαντικό είναι ότι αν δεν δέχονται τις αιτήσεις ασύλου εκεί κάτω, ακόμα με δικηγόρους, ακόμα και να στείλετε χαρτιά, επίσημες επιστολές με κλητήρες κλπ., οτιδήποτε, με όποιο τρόπο, αλλά το βασικό είναι

να μπειτε μέσα, απ' έξω δυστυχώς δεν μπορούν να γίνουν πράγματα, έξω από τα κέντρα. Και δυστυχώς η πρακτική είναι ότι από την Κρήτη τους κρατάνε πάρα πολύ λίγο και μετά από μία εβδομάδα έρχονται Αθήνα.

ΛΙΛΙΑΝΑ ΣΑΛΙΕΙ: Ναι ακριβώς όπως το είπατε είναι, είναι πολύ μεγάλο το πρόβλημα στην Κρήτη. Ωστόσο, επειδή το άκουσα λίγο πιο πριν, θα μπορούσαμε εμείς που είμαστε στο Ρέθυμνο συγκεκριμένα, γιατί στα Χανιά είναι τα παιδιά και μπορεί να είναι πιο εύκολο, μπορούμε να χρησιμοποιήσουμε από το Φόρουμ Μεταναστών, να έχουμε το δικαίωμα να ερχόμαστε σε επαφή με αυτούς τους ανθρώπους, για να μπορούμε να βρούμε και δικηγόρους απ' έξω. Να είναι επίσημο να μπορούμε να πάμε στην αστυνομία.

Β.ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ: Ζητήστε συνάντηση, στείλτε επιστολή και ζητήστε συνάντηση με την τοπική αστυνομία, τον τοπικό Δήμαρχο, τον τοπικό Νομάρχη, που ασχολούνται με τις караβιές. Η αστυνομία τους κρατάει, ο Δήμαρχος και ο Νομάρχης ψάχνει να βρει τρόπο πού να τους βάλει προσωρινά και πώς να τους δώσει φαί.

Ζητήστε συνάντηση, οργανωθείτε και πείτε ότι εμείς είμαστε το Φόρουμ Κρήτης και ζητάμε βοήθεια. Δικηγόροι θα βρεθούνε και γιατροί θα βρεθούνε και οτιδήποτε άλλο.

Κ.ΑΡΓΑΛΙΩΤΗΣ: Κατ' αρχήν στο Ρέθυμνο πρέπει να ξαναφτιαχτεί η ομάδα που ήταν και παλιά και που ήταν και πολύ καλή. Υπήρχε παλιότερα και πριν από τα Χανιά και έκανε και το μεγαλύτερο φεστιβάλ για όσους δεν ξέρουν, μετά την Αθήνα. Αυτό νομίζω ότι είναι από τα πιο βασικά.

Το δεύτερο είναι ότι θέλω να πω το εξής: ότι αν οι μετανάστες και οι πρόσφυγες δεν έχουν μεταξύ τους αλληλεγγύη, νομίζω ότι υπάρχει μεγάλο πρόβλημα το τι γίνεται και με την ελληνική κοινωνία. Δηλαδή, το ποιος έχει

αλληλεγγύη μεταξύ του και ποιος δεν έχει, είναι πράγματα τα οποία αντανακλούν και στην ίδια την κοινωνία. Δεν σε βοηθάει εύκολα κάποιος, όταν βλέπει ότι μεταξύ σας δεν υπάρχει αλληλεγγύη. Αυτό το είπαμε χθες και στην ομάδα με το αντιρατσιστικό, νομίζω ότι έχει ενδιαφέρον.

Λέω λοιπόν ότι οι μετανάστες μπορούν να πουν και οι πρόσφυγες, μπορούν να πουν και ψέματα, γιατί υπάρχει ανάγκη. Άνθρωπος που έχει ανάγκη, είναι πολύ πιο σημαντικό να επιβιώσει από το πώς θα επιβιώσει. Και με ψέματα ακόμα, ένας άνθρωπος που έχει ανάγκη και το ψέμα μπορεί να χρησιμοποιήσει. Αυτό εμείς πρέπει να το αναγνωρίσουμε, ότι δεν είναι όλοι όπως θα τους θέλαμε. Γιατί οι άνθρωποι λειτουργούν με βάση τη ζωή τους και την ανάγκη τους να επιβιώσουν. Και γι' αυτό οι οργανώσεις από χώρες που έρχονται που έχουν πιο προνομιακή σχέση σήμερα π.χ. με την Ευρώπη, όπως είναι η Βουλγαρία, νομίζω ότι έχουν μεγαλύτερο καθήκον να είναι αλληλέγγυοι, γιατί πρέπει να θυμούνται πάντα σε ποια μοίρα βρισκόταν κι αυτοί, μέχρι πριν από λίγο διάστημα.

Το ότι χρησιμοποιούσαν ακόμα και την αίτηση ασύλου άνθρωποι από τη Βουλγαρία, πρέπει να μας κάνει να συνειδητοποιούμε ότι αυτοί οι άνθρωποι, έχοντας ανάγκη, μπορούν να χρησιμοποιήσουν οποιοδήποτε μέσο. Εμείς λοιπόν, το πρώτο πράγμα που πρέπει να κάνουμε, είναι να είμαστε αλληλέγγυοι σ' αυτούς, όχι να λέμε ότι το πρόβλημα είναι το ψέμα. Είναι αντίστροφο νομίζω το πρόβλημα.

Χ.ΡΟΣΕΝ: Εγώ είπα ότι λένε ψέματα ότι δεν έχουν τίποτα άλλο να κάνουνε, να μην έχουν υποχρέωση να λένε ψέματα, άμα μπορείς να πάρεις χαρτιά σαν μετανάστης δεν θα λες ψέματα, αυτό ήθελα να πω. Να βοηθήσουμε το κράτος να δίνει δικαιώματα στον άνθρωπο, να μη ζητάει άσυλο, να μπορεί να λέει, αυτό ήθελα να πω. Αυτοί που είναι αληθινοί να μπορούν να πάρουν τα

δικαιώματα, θα είναι λίγοι, τώρα είναι όλοι.

Κ.ΑΡΓΑΛΙΩΤΗΣ: Το πρόβλημα δεν είναι η αλήθεια και το ψέμα, το πρόβλημα είναι ο άνθρωπος που έχει ανάγκη και τίποτα άλλο.

Β.ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ: Μοαβία, για την ερώτησή σου για τα π.δ., δεν έχει προχωρήσει, είναι σε στάδιο συζήτησης το π.δ. για το άσυλο. Υπάρχει πρόσφατα, πέρασε αλλά δεν έχει δημοσιευτεί ακόμα το π.δ., μάλλον δεν θα λείει τίποτα, ωραίες κουβέντες θα λείει, για την ενσωμάτωση κοινοτικής οδηγίας για την υποδοχή των αιτούντων άσυλο.

Το πιο σημαντικό είναι ότι υποτίθεται ότι ο αιτών άσυλο μέσα σε 3 μέρες πρέπει να έχει χαρτιά και να του δίνεται βοήθεια για στέγαση, τροφή κλπ. Δεν ξέρω πώς θα εφαρμοστεί, ψηφίστηκε, 220/2007 είναι το π.δ., δεν έχει δημοσιευτεί ακόμα. Ενσωμάτωση κοινοτικής οδηγίας για την οποία καταδικάστηκε η Ελλάδα για μη ενσωμάτωσή της.

(συνεχίζει μεταφράζοντας στα αγγλικά όσα ειπώθηκαν παραπάνω στα ελληνικά για τους παριστάμενους που δεν μιλούν ελληνικά).

ΣΥΝΤΟΝΙΣΤΗΣ: Ευχαριστώ πάρα πολύ.

YOUSEF AZER: Εμείς σαν ΕΦΜ κάνουμε πρόταση, οι φίλοι οι πρόσφυγες να μαζευτούν από διάφορες χώρες και να κάνουμε μία ομοσπονδία στην ομπρέλα του Ελληνικού Φόρουμ. Μπορούμε να δράσουμε ομαδικά για να έχουμε κάποια καλύτερα αποτελέσματα και αυτό είναι πρόταση από το ΕΦΜ, αν γίνεται θα είναι πάρα πολύ καλό για όλους, έστω να μαζευτούμε όλοι σε μία ομάδα, όχι λίγοι από Σομαλία, από Κουρδιστάν κλπ.

ΣΥΝΤΟΝΙΣΤΗΣ: Ευχαριστώ πάρα πολύ, χρειάζεται αυτό.

Σας ευχαριστώ πάρα πολύ όλους, ήταν πολύ καλή συζήτηση, θα συνεχίσουμε να παλεύουμε για τα δικαιώματα των προσφύγων, θα ζητήσουμε

τις νομικές διαδικασίες, ευχαριστώ τον κ. Βασίλη που μίλησε ελληνικά και αγγλικά. Θα συναντήσουμε τις άλλες ομάδες στη μεγάλη αίθουσα.

ΩΡΑ ΛΗΞΗΣ: 13:20΄